

**ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ
ΤΩΝ
ΚΑΚΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ**

**Μετάφραση-Επιμέλεια:
ΤΕΟΣ ΡΟΜΒΟΣ**

**Ουάντα Κόλμαν* Αλ Μάζαρικ
Τζέραλντ Λόκλιν * Λίντα Κίνγκ
Χάρολντ Νορς * Νέλσον Όλγκριν
Τζακ Μίσλιν * Νάιλα Νόρθσαν
Τσαρλς Μπουκόφσκι* Νίλι Τσερκόφσκι
Τσαρλς Πλάιμελ**

**ΑΘΗΝΑ 1992
ΧΑΟΣ & ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ**

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Καθισμένος μπροστά στη γραφομηχανή μου κολλάω ολόκληρος, είναι νύχτα και κουφόβραση... κραυγές γυναίκας που ηδονίζεται ταξιδεύουν απ' το ανοιχτό παράθυρο... φιγούρες ανθρώπων αγκαλιασμένες στο σκοτάδι... έξω από το δωμάτιο η μεγαλούπολη παρανάλωμα φθοριούχων φώτων και πολύχρωμων διαφημίσεων ΚΑΙΟΜΕΝΟ ΠΕΛΑΓΟΣ... μετουσιωμένος τους αναζητώ και προσπαθώ να γράψω, ένα αόρατο χέρι πιλατεύει κι ανακατώνει τις σκέψεις, τις μνήμες μου... στο ραδιόφωνο μια πλαδαρή αντρική φωνή μιλάει για τους υψηλότερους ρύπους των τελευταίων χρόνων στην Αθήνα με τσουρουφλίζει το σημείωμα που θέλω να γράψω γι' αυτούς για εκείνα τα χρόνια που τους πρωτογνώρισα και τους καλούσα να περάσουνε τη νύχτα τους στο σπίτι μου, εγώ μόνος, ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου, ερεθισμένος από τις διηγήσεις τους ρούφαγα τις ιστορίες... εκείνες τις νύχτες στις μακρινές υπερατλαντικές πολιτείες που οι Ιεροφάντες της Τέχνης ασυγκράτητοι σκάβανε να ξεθάψουνε κάτω από τους κυβόλιθους και την άσφαλτο των δρόμων τ' ακρογιάλια και τη μακαριότητα... ανάγκη βαθιά να φτάσουνε μέχρι τα Άδυτα των Αδύτων, ν' ακούσουν τη βοή και τον παφλασμό, να διακρίνουν στο σκοτάδι τα άσπρα κύματα που τσακίζονται στους τοίχους κι αφρίζουν στους έρημους δρόμους των μεγαλουπόλεων... οι ποιητές της Πλάνης και του Ονείρου, ιδιοσυγκρασίες που φλογίζονται, λευκοί αλήτες, αέρινοι μαύροι, οιστρήλατοι πούστηδες, νυχτόβιοι ινδιάνοι, ζούνε με τις ιδέες και τα αισθήματά τους, οι γυναίκες τους στεφανωμένες με τα θέλγητρα των Αιώνιων Θηλυκών, αισθησιακές θεραπεαινίδες. σπαρακτικές νύμφες, αινιγματικές εταιίρες, όλες τους απρόσιτες σαν τα πιο μακρινά αστέρια στον ουρανό ... τσακισμένοι οι Τροβαδούροι της Νύχτας σεργιανάνε ανάμεσα σε πλήθος υπνοβατών που δεν δείχνουν τρυφεράδα, πάθος κι έρωτα για τη ζωή... η ποίησή τους, κραυγές σεληνιασμένων σε στιγμές επιληπτικής κρίσης... αφορισμένοι περιθώριοι, εξοστρακισμένοι και διαφορετικοί, αποκαμωμένοι από κτηνώδεις κι

ανούσιες δουλειές, απ' τα ξενύχτια, τις απόπειρες αυτοκτονίας ... τα μούτρα τους σκαμμένα βαθιά από πρόωρα γεράματα, τα πρόσωπα κιτρινισμένα από χολή και οινοποσίες, στα μάτια τους μια ρέμβη που μοιάζει με άνοια γεροντική, ανίκανοι να συμμαζέψουν τα διαλυμένα απ' τα χάπια και τ' αλκοόλ μυαλά τους... αιωρούμενοι σε μιαν άβυσσο που την έχουνε έντεχνα επιλέξει... οι γερασμένες πόρνες που ξαπλώνουνε μαζί τους προσπαθούνε απέλπιδα να τους οδηγήσουνε στην έκσταση... υπαρξιστές μπροστά στον επικείμενο θάνατο χλευάζουνε τον ίδιο τους τον εαυτό, μεθυσμένοι αιώνια από φτηνόκρασο, κουβαριασμένοι ξερνούν ο ένας πάνω στον άλλο... σιωπηλοί, χαμένοι, μοναχικοί άνθρωποι που σέρνουν τα βήματά τους αφήνοντας πίσω αιματοκηλίδες, τις υπερόριες γραφές από τις ανοιγμένες φλέβες τους, καταλήγουνε στα άσυλα και στα τρελάδικα... οι Ζωές, οι Έρωτες, ιστορίες που μοιάζουνε πióτερο με παραμιλητό παρά με ιστορίες συγγραφέων... ΤΑ ΕΚΡΗΚΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ ΦΥΡΑΜΑΤΟΣ...

Τέος Ρόμβος

Ουάντα Κόλμαν

Η Ουάντα Κόλμαν γεννήθηκε στο Λος Άντζελες το 1946. Γνωστή επίσης με τα ονόματα Ουάντα Κόλμαν-Γκραντ (αποτέλεσμα γάμου), Άντριου Λ. Τέιτ (ψευδώνυμο σεναριογράφου) και WACO (το επαναστατικό της). Έγραψε με ψευδώνυμο την πρώτη τηλεοπτική σαπουνόπερα για μαύρους και κέρδισε το βραβείο EMMY. Έχει τελειώσει με άριστα το πανεπιστήμιο του δρόμου. Παλαίμαχη πολυάριθμων συγκρούσεων στα γκέτο.

ΣΤΙΣ 7 ΤΟ ΠΡΩΙ ΜΟΥ ΧΤΥΠΗΣΑΝ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Το ένταλμα σύλληψης έγγραφε τ' όνομά μου.

"Είστε η ίδια; Δείξτε μας την ταυτότητά σας".

Ήμωνα μισόγυμνη, γι' αυτό διστάζανε να μπούνε.

Τους κοίταξα σαν να τους έλεγα,

με κόψατε πάνω στο γαμήσι.

Κι ήταν αλήθεια.

Οι coitus - interruptus* μπάτσοι του Λος Άντζελες.

Για φτύσιμο.

Τους έδειξα την

ταυτότητα με τ' όνομα του Νο 3 συζύγου

"Α, μάλιστα ", είπαν. "Ωραία, και πού είναι εκείνη τώρα;"

"Πού θέλετε να ξέρω", είπα γω, "έμεινε εδώ ένα διάστημα

μια μέρα γνώρισε ένα νέγρο

κι έφυγε μαζί του".

"Καλά, καλά".

Έφυγαν.

Γύρισα στο υπνοδωμάτιο.

Ήσουν γυμνός κι ακόμη καβλωμένος,

και ήθελες να μάθεις-

"Τι θέλανε αυτοί από σένα;"

"Τίποτα" γέλασα

πέταξα το φανελάκι

και γλίστρησα δίπλα σου στα πούπουλα.

Ξαναπιάσαμε το γαμήσι απ' την αρχή,

όμως δεν ήταν πια

όπως και πριν.

*Διακεκομμένη συνουσία.

ΧΑΡΜΑ ΟΦΘΑΛΜΩΝ

Η Ντίλλη είδε πάνω στο κουτί τα μέτρα και της ξέφυγε μια βρисиά. Την ώρα που ψώνιζε, βιαζότανε και δεν είχε προσέξει το μέγεθος. Το ταμπά καλτσόν ήταν ένα νούμερο πιο μικρό. Ακόμη κι όταν αγόραζε το νούμερό της, βασανιζόταν μέχρι να καταφέρει να χωρέσει μέσα χωρίς να της φύγει πόντος. Νευριασμένη βλαστήμησε.

"Λες και τα φτιάχνουνε για τις άκωλες κι όχι για μας που έχουμε ψαχνό πάνω μας".

Πράγματι η Ντίλλη, πίσω της, είχε το κατιτίς της. Τα γεμάτα υγεία καπούλια της, 96 πόντους περιφέρεια, πάλλονταν κάτω από τους 60 πόντους μέσης και πάνω τους θρονιάζονταν 91 ολόκληροι πόντοι βυζιά. Αυτή η κορμάρα έπειθε ότι είχε σταματήσει για περισσότερες από μια φορές την κυκλοφορία στο δρόμο -κι αυτό δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί υπερβολή.

Απόψε το βράδυ είχε στο πρόγραμμα να προκαλέσει κυκλοφοριακό χάος στο πάρτυ της Θέλμα Τζο. Τακτοποίησε το κατακόκκινο πέτσινο μίνι φόρεμα που κρεμόταν στην πόρτα της ντουλάπας. Της είχε στοιχίσει διακόσια δολάρια και μια εξαντλητική δίαιτα τριών μηνών και σάντουιτς με φυστικοβούτυρο και μαρμελάδα. Όμως η Ντίλλη γνώριζε ότι η θυσία της είχε πιάσει τόπο. Ήξερε επίσης ότι οι ψηλοτάκουνες γόβες με τα χρυσά κεντήματα τόνιζαν τη μελαψότητα των μακριών ποδιών της κι όταν κυκλοφορούσε στο δρόμο πετάγονταν έξω τα μάτια των αρσενικών που συναντούσε.

Μπανιαρισμένη, φρέσκια-φρέσκια, πουδραρισμένη, σενιαρισμένη, ξεκίνησε την εκνευριστική προσπάθεια να φορέσει το καινούργιο καλτσόν. Αρχισε πρώτα με το δεξί πόδι, το έβαλε λίγο, τράβηξε και τέντωσε το λεπτό νάιλον πάνω στη γάμπα. Ακολούθησε το αριστερό, μέχρι τη μέση της γάμπας, μετά πάλι το δεξί, σιγά, προσεκτικά, λίγο λίγο, κούναγε τους γοφούς από τ' αριστερά προς τα δεξιά, κι είχε κατά νου να μην κάνει τη ζημιά κάποιο από τα μακριά και βαμμένα με κόκκινο της φωτιάς, νύχια της.

"Μωρό μου, απόψε θα σκάσει η νύχτα από τη ζήλεια της, μπροστά σου!"

Έβαλε τα γέλια. Το καμάκι ούτε που της πέρασε απ' το μυαλό.

Σε καμία περίπτωση. Εκείνη ήθελε μόνο να διασκεδάσει κι αυτό

της αρκούσε. Όμως, δεν ξέρεις καμιά φορά, θα μπορούσε να συναντήσει κάποιον. Εδώ επρόκειτο για κοτζάμ πάρτυ του Χόλιγουντ.

Υπενθύμισε στον εαυτό της να μη ξεχάσει να προσφωνήσει τη Θέλμα Τζο με το νέο της όνομα, Σάντη. Οι δυο τους είχαν μοιραστεί για καιρό το ίδιο δωμάτιο και μετά από δέκα χρόνια μαγκανοπήγαδο σε διάφορες δουλειές γραμματέων, στα μάτια τους είχαν πια γίνει σταρ. Και ήταν κι οι δυο τους αποφασισμένες να εξασφαλίσουν όσο ακόμη περνούσε η μπογιά τους. Η Θέλμα Τζο επέμενε ν' αλλάξει και η Ντίλλη τ' όνομά της για να το κάνει πιο εύηχο. Όμως εκείνη δεν την ενθουσίαζε η ιδέα. Αν έπαιρνε άλλο όνομα ποιος θα καταλάβαινε ότι ήταν εκείνη, η ίδια, που είχε γίνει κάποια; Προς το παρόν δεν είχε κανένα απολύτως λόγο να κάθεται να χολοσκάει.

Σταμάτησε για να πάρει ανάσα και καμάρωσε το έργο της. Είχε φορέσει τις κάλτσες πάνω από τα γόνατα. Αυτό της έλειπε δα τώρα, να κολλήσει ο ιδρώτας τα εξεπίτηδες αχτένιστα και στεγνωμένα με το πιστολάκι δαχτυλίδια των μαλλιών της. Τέλος ετοιμάστηκε για το μεγάλο και πιο επικίνδυνο τόλμημα- ν' ανεβάσει το καλτσόν ψηλά στα μπούτια, να σκεπάσει το ακριβοθώρητό της πρώτα και μετά τον αφαλό. Σηκώθηκε, ρούφηξε αέρα κι έσκυψε μπροστά.

"Έλα, μωρό μου, κουράγιο. Η Μαμάκα θέλει να κάνει στράκες απόψε και, πού ξέρεις, μπορεί να βγει και κάτι. Έτσι μπράβο, σιγά σιγά και με προσοχή".

Τα κατάφερε με απαλές και προσεκτικές κινήσεις ν' ανεβάσει το λεπτό νάιλον ύφασμα πάνω από τους γλουτούς ενώ ρούφαγε ταυτόχρονα την κοιλιά της.

"Αυτό ήτανε!" Ένωθε το καλτσόν τσιτωμένο στις περιφέρειες.

Είχε νικήσει.

"Γαμώτο!" Ο μικρός διπλωγαζωμένος καβάλος κρεμότανε ανάμεσα στα μπούτια της τουλάχιστον δέκα πόντους. Περπάτησε κι έκανε έναν κύκλο στο δωμάτιο. Δεν τ' νιωθε καλά πάνω της, την έκανε να χάνει τη σιγουριά της.

"Φέρε δω τον κορσέ!"

Έβγαλε τον κορσέ από το συρτάρι της σιφονιέρας και τον φόρεσε. Κόλλησε σαν σπασουάρ πάνω στους γοφούς της και τσίτωσε το καλτσόν. Απόψε θα έκανε εμφάνιση, είχε όμως χαλαρήσει την άνεσή της. Με κινήσεις φιδίσιας γλίστρησε μέσα στο κόκκινο φόρεμα, φόρεσε τα χρυσοκέντητα γοβάκια και πήρε στο χέρι της το τσαντάκι με τις χρυσαφίες πούλιες. Το σύνολο ήταν ένα χάρμα οφθαλμών. Φτου-φτου, να μη βασκαθώ, φτου μου, χλιμίντρισε καθώς κοιταζόταν στον καθρέφτη.

Το παρκάρισμα στη γειτονιά της Θέλμα Τζο ήταν πάντα φοβερό πρόβλημα. Στην περιοχή γινόταν ανοικοδόμηση, στη θέση των παλιών αρχοντικών ξεφύτρωναν πολυκατοικίες με διαμερίσματα και γραφεία. Οι δυνατότητες παρκαρίσματος είχαν ελαχιστοποιηθεί. Αν γινόntonουσαν την ίδια μέρα μερικά πάρτυ ήταν αδύνατο να βρεθεί θέση σ' ολόκληρο το τετράγωνο. Αποφασισμένη η Ντίλλη να ξετρυπώσει μια θέση, μιας κι οι ψηλοτάκουνες γόβες της δεν ήταν για πολλά πολλά, ανεβοκατέβαινε το δρόμο πάνω κάτω για κανένα τέταρτο.

"Γαμώτο, κάπου πρέπει να βρω να το στριμώξω!"

Τελικά αποφάσισε να στρίψει και να μπει στο δρομάκο, πίσω από το κτίριο που έμενε η Θέλμα Τζο και κει κοίταξε μήπως υπήρχε κάποιο άνοιγμα που θα μπορούσε να παρκάρει. Ο δρομάκος αριστερά και δεξιά περικυκλωνόταν από απειλητικές σιλουέτες θάμνων και αγριόχορτων. Στο βάθος, πίσω από το κακοφωτισμένο κτίριο με τις σκοτεινές εισόδους των γκαραζ ανακάλυψε τα αποκαϊδια ενός σπιτιού με την είσοδο κλεισμένη χιαστί με μαδέρια. Καλά ήταν εδώ.

Πάρκαρε προσέχοντας ν' αφήσει χώρο για να περνάνε μη τυχόν και κάποιος της γρατζουνίσει το πανάκριβο αυτοκίνητό της. Ευχαριστημένη κατέβηκε, κλείδωσε και πήρε το δρόμο βαδίζοντας με προσεκτικά βηματάκια κι αποφεύγοντας τις λακκούβες και τις παγίδες του δρόμου που ενδεχόμενα θα μπορούσαν να μπουρδουκλώσουν το χάρμα οφθαλμών και να του κάνουν ζημιά.

Η Ντίλλη αισθανόταν υπέροχα στο πετσί της κι άρχισε να σιγοτραγουδάει ένα τραγουδάκι του συρμού, όταν ξάφνου μέσα απ' το σκοτάδι ξεφύτρωσαν δυο γαντοφορεμένα χέρια που την έπιασαν από το λαιμό και την ακινητοποίησαν.

"Αν βγάλεις τσιμουδιά θα σου σπάσω το σβέρκο!"

Η καρδιά της Ντίλλη χτυπούσε τόσο δυνατά που μετά βίας ξεχώρισε τη στριγκιά φωνή. Κοκάλωσε. Το ένα του χέρι έψαξε χαμηλά στο σώμα της, άρπαξε το τσαντάκι, την άφησε κι άρχισε να το σκαλίζει. Εκείνη γύρισε προς το μέρος του ανθρώπου που της είχε επιτεθεί. Ένας χεροδύναμος μπρατσαράς, με το κεφάλι του καλυμμένο με μια κάλτσα που έκανε το πρόσωπό του να μοιάζει με αφρικάνικη μάσκα.

"Λεφτά δεν κρατάω".

Την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω εξεταστικά.

"Πφου! Τότε τι θες και ντύνεσαι σαν κοκότα πολυτελείας κι έχεις κι αυτή την αμαξάρα;" Με μια περιφρονητική κίνηση πέταξε μακριά το τσαντάκι.

"Μα πάω σ' ένα πάρτυ!" Δεν καταλάβαινε τον εαυτό της που προσπαθούσε να δικαιολογηθεί.

"Εσείς οι νέγρες του Χόλιγουντ είσαστε όλες ίδιες, μόνο βιτρίνα κι από πίσω ντενεκές".

"Είστε στυγνός".

"Εγώ; Που σπαταλάω τον καιρό μου με μια μαλακισμένη σαν και σένα;"

"Πώς με είπατε;"

"Με κατάλαβες πολύ καλά -όμως κι εγώ κάτι δεν πρέπει να βγάλω που χαράμισα την ώρα μου μαζί σου, ας είναι μόνο το μουνί σου".

Την άρπαξε και προσπάθησε να την πετάξει στο έδαφος. "Περιμένετε καλέ -τα μαλλιά μου! Γαμώτο, αυτό το φόρεμα μου 'χει στοιχήσει διακόσια δολάρια!" Αγωνιζότανε, προσπαθούσε να τον κρατήσει μακριά της. Εκείνος της έβαλε τρικλοποδιά και την έριξε κάτω σαν σακί. Το ένα της τακούνη ξεκόλλησε ενώ θρηνούσε με λυγμούς και κλάματα.

"Τα καλά μου τα παπούτσια!"

Εκείνος αγνόησε την κλάψα της κι έχωσε το χέρι του κάτω απ' το φουστάνι της, με βίαιες κινήσεις έψαχνε ψηλά στα πόδια της ν' ανακαλύψει το βρακί της. Βρήκε τον καβάλο του κορσέ και τον τράβηξε. Το ελαστικό ύφασμα τέντωσε, αλλά δεν σκίστηκε. Απ' το στόμα του βγήκε ένα γρύλισμα και συνέχισε να τραβάει με δύναμη κι άλλο κι άλλο.

"Μα τι στο διάολο φοράς;"

"Σας παρακαλώ-μη-μη!"

Εξαγριωμένος προσπαθούσε να χώσει το χέρι του μέσα στο καλτσόν για να την ξεβρακώσει.

"Ω, Θεέ μου, θα μου σκίσετε τα ρούχα!"

"Τότε κάνε και συ κάτι να βγει αυτό το καταραμένο λάστιχο". Τώρα παλεύανε κι οι δυο τους με το σκληρό ελαστικό ύφασμα που είχε σφιχτοδιπλωθεί στον αφαλό της για ν' απελευθερώσουνε το τριζάτο κορμί της.

"Πω πω, μια μουνάρα που έχεις. Μοσχοβολάει!"

Η Ντίλλη ένωθε από κάτω της να την τρυπάνε μυτερές πέτρες, στους αγκώνες, στους ώμους και στη μισόγυμνη πλάτη. Έτσι όπως εκείνος τραβούσε, της έπιασε ένα κομμάτι σάρκας μαζί με το λάστιχο. "Άουου! Με πόνεσες!" στρίγκλισε.

Λίγα μέτρα πιο κει, πίσω απ' τα ντουβάρια των σπιτιών, ανάψανε φώτα. Μια πόρτα άνοιξε κι ακούστηκαν ταραγμένες φωνές.

"Ξύπνησες όλη τη γειτονιά".

Αγριεμένος πήδησε όρθιος και της έχωσε μια κλωτσιά με τη μύτη της μπότας του που της ξέσκισε και τα τελευταία υπολείμματα καλτσόν που είχαν απομείνει γερά. Μετά έκανε στροφή και χάθηκε στο σκοτάδι.

Η Ντίλλη πνιγμένη στο βήχα και βαριανασαίνοντας σηκώθηκε με δυσκολία, τίναξε τις σκόνες και τα χρώματα από το φόρεμά της. Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της ενώ έψαχνε για το σπασμένο τακούνι και το τσαντάκι στο χώμα. Τα βρήκε και κίνησε κούτσα κούτσα για το αμάξι της ενώ σκεφτότανε αν θα 'βρισκε ράφτη που θα μπορούσε να επιδιορθώσει το πανάκριβο φόρεμά της και τσαγκάρη που θα ξανακόλλαγε το τακούνι της. Άνοιξε την πόρτα και με λυμένα γόνατα σωριάστηκε στο κάθισμα. Τι άλλο μπορούσε τώρα να κάνει από το να γυρίσει στο σπίτι της; Της ήταν αδύνατο σ' αυτή την κατάσταση να εμφανιστεί στο πάρτυ. Αύριο θα τηλεφωνούσε στη Θέλμα Τζο για να της πει τα καθέκαστα.

Όσο πέραγε η ώρα το σοκ χανότανε και στη θέση του εμφανίζονταν οι πόνοι από τα χτυπήματα του ληστή. Η Ντίλλη οδήγησε το αυτοκίνητο έξω από το δρομάκο και συνάντησε στον κεντρικό δρόμο τη μεγάλη ουρά της νυχτερινής κυκλοφορίας. Τη στραβώσανε τα δυνατά φώτα που αναβοσβήνανε στις εισόδους των κλαμπ και στις φωτεινές διαφημίσεις. Προσπάθησε να καθαρίσει τα μάτια της. Ποιος ξέρει τι χάνει τώρα εξαιτίας εκείνου του αλήτη. Αυτό το καθίκι ίσως την έκανε να χάσει την ευκαιρία της ζωής της.

Εξοργισμένη η Ντίλλη έσφιξε το τιμόνι και τότε πρόσεξε τα δυο νύχια που της είχε σπάσει. Έμπηξε τα κλάματα. Αυτό πια κι αν ήταν κακία. Πάτησε το φρένο κι έκρυψε το κεφάλι της μέσα στα χέρια της. Πόνος, απογοήτευση, οργή ξεχείλιζαν και την τράνταζαν μέσα στους κλαυθμούς της. Πίσω της ακούγονταν ανυπόμονα κορναρίσματα, η κυκλοφορία του σαββατόβραδου σταμάτησε και το μποτιλιάρισμα απλώθηκε για μερικά χιλιόμετρα.

Αλ Μάζαρικ

Αλ Μάζαρικ, γεννημένος το 1943. Παιδί εργατών, παπαδάκι στην εκκλησία, κολλέγιο, αμερικάνικος στρατός, Κορέα, μπάρμαν, φτιάχνει πακέτα, εργάζεται με παιδιά, κοινωνικός λειτουργός, θυρωρός της νύχτας, ζει στο Σαν Φραντζίσκο.

"Τα περισσότερα γραπτά του Μάζαρικ -παρόλο που μερικά από τα ποιήματα της Κορέας, που'ναι γραμμένα για κάποιες πουτάνες, είναι ερωτικά ποιήματα- μου φαίνονται σαν φωτογραφίες τραβηγμένες στην κόλαση. Μια κόλαση σχεδόν αξιαγάπητη, αλλά πάντοτε μια γήινη κόλαση. Για κοίτα, λέει, έτσι είναι τα πράγματα, πάρε δω και διάβασε. Πιστεύω ότι ο Μάζαρικ θα τη βγάλει καθαρή. Έχει στυλ, αλλά αυτό δεν νομίζω να τον περιορίσει. Το ελπίζω. Πιστεύω ότι θα προχωρήσει, θα πάει πάρα πέρα, το στυλ του θα αλλάξει ανεπαίσθητα, οι φωτογραφίες του θ' αλλάξουν έτσι όπως αλλάζει κι η ζωή του ... Είχε πολύ καιρό να εμφανιστεί ένας τόσο ρωμαλέος, τόσο αφηγηματικός ποιητής. Κι αυτό είναι κέρδος για όλους μας."

Τσαρλς Μπουκόφσκι

ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΕΥΚΟΛΟ

Θα έρθει κάποια νύχτα, την ώρα που κοιμάσαι
και θα γλιστρήσει στο κρεβάτι σου
σαν τη γάτα που πάει σιγά σιγά να κλέψει
θα σταθεί να σε κοιτάξει που κοιμάσαι
και θα ζυγιάσει το κορμί σου
σαν ναυτικός σ' ένα
μπουρδέλο της Τιχουάνα.

οι κουρτίνες θα κουνηθούν
αν τις έχεις κρεμάσει
& εκείνο θα πλησιάσει ακόμη πιο κοντά
μέχρι ν' ακουμπήσει το πρόσωπό σου

πάλι σαν τη γάτα
θα σου ρουφήξει απ' τη μύτη την ανάσα
την ώρα που θα κοιμάσαι.

και μαζί με την πνοή σου
θα σου πάρει τα όνειρα
& το μυαλό θα σταματήσει
σαν πεθαμένη μηχανή αυτοκινήτου
που αφήνει το τελευταίο πουφ απ' την εξάτμιση.

πουλάκια θα τσιτσιρίζουνε
στις τουαλέτες θα τραβάνε καζανάκια
& όλα θα 'ναι τόσο απλά
όταν θα φύγει από πάνω σου η ζωή
όπως μια γριά που σηκώνεται
απ' την κουνιστή πολυθρόνα της
το φως σβήνει γίνεται σκοτάδι
μέχρι να χαθεί εντελώς.

έτσι όπως σβήνουν τα φώτα στο δρόμο
γύρω στις 5 το πρωί.

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΣ

στο εργοστάσιο ετοιμών ενδυμάτων που δουλεύω εργάζονται
πολλοί νεαροί Κινέζοι
όλοι τους λάτρεις του κούνγκ-φου
κλωτσιούνται μεταξύ τους,
πέφτουν κοφτές, ξεφωνητά, φτύνει ο ένας τον άλλο,
πηδάνε πλάι-πλάι σαν καβούρια
συχνά μου δείχνουνε κινέζικα περιοδικά
με φωτογραφίες κούνγκ-φου σταρ του σινεμά

που καταματωμένοι πηδάνε στον αέρα
μόνο με το 'να πόδι 2 μέτρα και ...

πάνε και βλέπουνε 2 με 3 ταινίες τη βδομάδα
με την ίδια πάντα υπόθεση
το μικρό κινέζικο χωριό
που μοιάζει με τις πόλεις στα γουέστερν
κι ο τόπος στενάζει
από μερικούς Γιαπωνέζους παλιανθρώπους
σκατόφατσες που κόβουνε βόλτες πάνω-κάτω
σκοτώνουν γυναίκες και παιδιά
σαν πλιατσικολόγοι ινδιάνοι
μέχρι που σκάει το παλικαράκι με τους στενούς γοφούς
& κάνει εκατοντάδες χοντρογιαπωνέζους αλοιφή
& αυτός δεν παθαίνει ποτέ του τίποτα
μέχρι κι οι σφαίρες τον φοβούνται

οι πιο πολλοί από τους νεαρούς Κινέζους είναι φοιτητές
σπουδάζουν οικονομικές επιστήμες ή κάτι τέτοιο
κι έχουν κάνει περμανάντ τα μαλλιά τους
για να μην φαίνονται τελείως ίσια
πάνε και βλέπουνε αμερικάνικο ποδόσφαιρο
μετά από τις κούνγκ-φου ταινίες

τα αμερικανάκια στην ίδια μ' αυτούς ηλικία
μοιάζουνε στον Λάο Τσε & η κουβέντα τους είναι για τον
βουδισμό & το όπιο της προηγούμενης βραδιάς.

Η ΨΩΛΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ ΜΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

όταν γυρίζει απ' έξω στο σπίτι
& τα μάτια του αστράφτουνε αγριάδα

αβέβαιος & επιφυλακτικός
υπερβολικά προσεκτικός
δεν κάνει να τον πιάσω
ακόμη κι αν πεινάει
το άγγιγμά μου μια απειλή
εγώ μια απειλή
όλα γύρω μια απειλή.

τον ταΐζω & σε δυο ωρίτσες
κοιμάται στα γόνατά μου
τα χείλη του σκισμένα
στη μύτη του αίματα
η φουντωτή ουρά του επιτέλους
ήσυχη, γεμάτη φύλλα
& κλαράκια & βρωμιές.

μου είναι αδύνατο να περιγράψω τους ήχους που κάνει
δεν μ' αρέσουν οι θόρυβοι
που κάνουν οι άλλοι γάτοι
το δικό του είναι πιο πολύ ροχαλητό
παρά γουργουρητό
κι είναι για μένα κάτι καλό
μου ηρεμεί τα νεύρα.

τ' αυτιά του ακόμη και στον ύπνο
τεντωμένα
σαν χωνιά του ραντάρ
τ' αυτιά τεντωμένα &
πότε-πότε ανοίγει τα μάτια
για να ρίξει μια γρήγορη ματιά.

τα αίματα στο κεφάλι του μου δείχνουν
ότι οι φόβοι του είναι πραγματικοί

σ' αντίθεση με τους δικούς μου.

PENT ΜΑΟΥΝΤΕΝ, ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΑΣΙ, ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ & ΕΡΩΤΑΣ

η γάτα παίζει μ' ένα σπασμένο κομμάτι
τασάκι, καμώνεται πως παίζει με ποντίκι
εσύ ξαπλωμένη στο πλάι
κλαψουρίζεις, σε πονάει το στομάχι
από την Αγκάθα Κρίστι
το βιβλίο που σου πέταξα
έφτασα στο αμήν απ' τη γκρίνια σου
έφτασα στο αμήν από το βουρβούρ σου
στο αμήν από σένα την ίδια.
η γάτα τρέχει μες στο δωμάτιο
το σπασμένο κομμάτι στο στόμα
σαν να δαγκώνει το παιχνίδι της ή κανένα πουλάκι
πάω πίσω της
τρέχει στο σαλόνι
εγώ πίσω της
βλέπω στο γραφείο μου
τα ποιήματα, που τα τσαλάκωσες
& μου τα πέταξες στα μούτρα.
αγάπη μου, κι εμένα με πονάει το στομάχι
απ' το παλιόκρασο κι όχι την Αγκάθα Κρίστι
το κόκκινο χρώμα του απλωμένο σ' όλο το γραφείο
πάνω στα βιβλία μου, στα ποιήματά μου
η γραφομηχανή στο πάτωμα
ξεχαρβαλωμένη & γεμάτη λεκέδες
όλα ακατάστατα.
η Αγκάθα Κρίστι κατακρεουργημένη

στον καναπέ, το εξώφυλλο
σκισμένο
η γάτα με παρακολουθεί
καθώς της παίρνω το σπασμένο κομμάτι.

αγαπούλα μου, σ' αγαπώ
γαμώ τα σκατά, τι να
συνέβη;

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΥΠΙΝΗΣΑ ΜΕΣ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

μ' έπιασε στον ύπνο μου φαγούρα
στο στήθος και στην κοιλιά μου
γέμισα κοκκινίλες απ' το ξύσιμο
είχα μείνει για καιρό μόνος
συμβαίνει καμιά φορά
που δεν ξέρω πια τι να κάνω τα χέρια μου
τα ρουθούνια της μύτης μου τ'α'χω ξεχειλώσει
από τα δάχτυλα που χώνω μέσα
οι αιμορροΐδες μου, μέρα τη μέρα χειροτερεύουν

κάτι οφείλω να κάνω
μου φαίνεται ότι πρέπει ν' αρχίσω να βγαίνω
όμως πρόσεξε,
όλοι αυτοί που ξέρω
δεν αντέχουν ο ένας τον άλλο
κάθονται όλη μέρα κει δα, καπνίζουν & τα κοπανάνε
μιλάνε αδιάκοπα
αδιάφορο για τι
ένας γνωστός μου, μόλις κάποιος πάει σπίτι του
βάζει την τηλεόραση
κι η γυναίκα του έχει ανάλογα τον επισκέπτη

τα απαραίτητα νανουρίσματα
& ούισκι για την τηλεόραση
υπάρχουν ακόμη οι μορφωμένοι λογοτεχνικά
αμολάνε τη μια αρλούμπα μετά την άλλη
κάθε στιγμή μπορώ
ν' ακούσω σεμινάρια τέχνης
όλοι τους τα ξέρουν όλα
και το μόνο που
δεν ξέρουν είναι πώς
θα τα βρει ο ένας με τον άλλο
& έτσι αναγκάζονται
να κλείνονται σπίτι
και να ξύνονται μόνοι τους

ή όταν βγαίνουν έξω βάζουν κάποιον άλλο να τους ξύνει.

Τζέραλντ Λόκλιν

Ο Τζέραλντ Λόκλιν γεννήθηκε το 1941 στο Ρότσεστερ της Νέας Υόρκης. Εδώ και αρκετά χρόνια εργάζεται σαν υφηγητής αγγλικής λογοτεχνίας στο πανεπιστήμιο του Λονγκ Μπητς στην Καλιφόρνια. Έχει εκδώσει μέχρι σήμερα 6 ποιητικές συλλογές, 2 βιβλία με διηγήματα και 1 μυθιστόρημα. Στο εξώφυλλο ενός από τα βιβλία του βλέπουμε μια φωτογραφία του συγγραφέα που γεμίζει την μπανιέρα με τα κιλά του, (η μπανιέρα πρέπει να είναι ειδική παραγγελία). Συμπεραίνει λοιπόν κανείς ότι το ύψος του πρέπει να φτάνει το 1 μέτρο και τους 98 πόντους, ο ίδιος δε χαίρεται ιδιαίτερα όταν ανεβαίνει στη ζυγαριά του και τον δείχνει ακριβώς 2 πενήντοκιλα. Στη διάρκεια οιοποσιών εξομολογείται ότι στο παρελθόν υπήρξε "Σύμβουλος Ενδύσεως" του ίδιου του Αλφρέδου Ζαρρύ.

Η ΧΙΠΠΙΚΗ ΠΟΥΚΑΜΙΣΑ

Ο Μπομπ ΜακΓκρέγκορ χαιρότανε να παίρνει στο αυτοκίνητό του ανθρώπους που του κάνανε ωτοστόπ. Σίγουρα γνώριζε ότι δεν έκανε και τίποτα σπουδαίο, αλλά αυτό τον έκανε να νιώθει καλά που πρόσφερε κάτι σ'έναν συνάνθρωπό του κι ύστερα άκουγε και χίλια ευχαριστώ.

Μερικές φορές αισθανόταν ότι γεφύρωνε το χάσμα των γενεών μ' αυτό που έκανε και ότι συνέβαλε στον αναίμακτο τερματισμό των ταξικών συγκρούσεων. Πέραν τούτου, όλον αυτό τον καιρό που έπαιρνε μαζί του ανθρώπους που του κάναν ωτοστόπ, ποτέ δεν τον είχε κανείς ενοχλήσει, κάποια αδερφή ή κανέναν κακοποιός, ας πούμε. Ούτε καν το γνωστό χτυπηματάκι στο γόνατο.

Αν ήταν καπνιστής πολύ θα του άρεσε η ιδέα να του κάνουνε τράκα. Τόσο απλό και τόσο εύκολο είναι να κάνει κανείς κάτι για τον άλλο. Δυστυχώς όμως δεν κάπνιζε. Ήταν άνθρωπος με λίγα ελαττώματα.

"Για πού;" τον ρώτησε ο νεαρός.

"Στο κέντρο."

"Ναι; ψώνιο! Πας για τη δουλειά;"

"Ακριβώς!" απάντησε ο Μπομπ.

"Ωραία, λοιπόν εμένα με λένε Μεγάλο. Εσένα;"

"Πώς με λένε; Μμ, Ρόμπερτ. Ρόμπερτ ΜακΓκρέγκορ."

"Ρόμπερτ;"

"Ναι, δηλαδή, Μπομπ."

"Γεια χαρά σου, Μπομπ!"

"Γειά σου Μεγάλε!"

"Πού δουλεύεις Μπομπ;"

"Ασφάλεια."

"Σ.Ι.Α. ή πουθενά αλλού;"

"Μπα, ασφαλιστής είμαι σε ασφαλιστική εταιρία."

"Κοίτα να δεις πού τσίμπησα ... Και δεν μου λες Μπομπ σ' αρέσει η δουλειά σου;"

"Ή δουλειά μου; Ναι, ναι, μ' αρέσει."

"Και με τι μπερδεύεσαι; Δεν πιστεύω όταν κατέβω από τ' αμάξι σου να μου' χεις πουλήσει καμιά ασφάλεια ζωής των εκατό χιλιάδων δολαρίων ..."

"Εγώ; Σε σένα; Χα..." Ο Μπομπ γέλασε. "Εργάζομαι στην γραμματεία δικαστικού " Κι όταν διαπίστωσε στο πρόσωπο του συνομιλητή του κάποια ερωτηματικά συμπλήρωσε: "Νούμερα, αριθμοί, μαθηματικά, δουλειά γραφείου."

" Α, τι λε ρε φίλε ... μάλιστα ... εγώ στα μαθηματικά ήμουν, γαμησέτα ... όπως έλεγε η μάνα μου: σκράπας! Εσύ φαίνεται τα πιάνεις."

"Ε, μάλλον, μάλλον τα πιάνω."

"Θα την βρίσκεις, φαίνεται."

"Κι εσύ;"

"Τι εγώ;"

"Εσύ, με τι ... την βρίσκεις;"

"Εγώ; γαμησέτα ... τίποτα ... τη μια εδώ, την άλλη εκεί. Ό,τι βρέξει ας κατεβάσει. .. γκομενίτσες, κανένα μαύρο, αυτά, μπήκες;"

"Εε, φυσικά!"

"Έχεις οικογένεια;"

"Ναι ... δηλαδή όχι. Έχω χωρίσει."

"Σοβαρά ρε παιδί; Πληρώνεις και διατροφή;" Ο Μπομπ κατένευσε.

"Φυσικά."

"Και δεν στη δίνει καμιά φορά ... δεν νιώθεις σαν ποντικός στη φάκα; Από τις οκτώ το πρωί κάθε μέρα μέχρι τις πέντε το βράδυ, τα ίδια και τα ίδια."

"Μπα, δεν νομίζω, δεν ήμουν ποτέ μου ο λάτρης των ταξιδιών ή ο ... τύπος του τυχοδιώκτη."

"Τυχοδιώκτης. Εγώ είμαι! Ο τελευταίος που απόμεινε. Αυτός που θέλει να τα δοκιμάσει όλα. Που έχει χιλιοβαρεθεί και όμως επιχειρεί ξανά και πάλι ... Εσύ αλήθεια, τι κάνεις όταν σου σηκώνεται, Μπομπ;"

"Μου σηκώνεται; Ε, ναι. .. έχω μια φιλεναδίτσα."

"Ναι; Καλό γκομενάκι;"

"Ναι, μπορώ να πω, είναι σωστή."

"Ωραίο σώμα; Της αρέσει να το κάνεις;"

"Ναι, της αρέσει, πολύ ... "

"Το 'χεις κάνει Μπομπ και να 'σαι και φτιαγμένος;"

"Φτιαγμένος ... ά, εννοείς ναρκωτικά;"

"Χαπάκια."

"Όχι ... όχι, μέχρι σήμερα ποτέ."

"Θα 'πρεπε, δεν ξέρεις τι χάνεις."

"Ναι, δηλαδή, θα 'πρεπε να το δοκιμάσω κάποια μέρα ... "

"Ε, τότε να σου δώσω καμιά χούφτα να 'χεις."

"Τώρα; Θέλεις να πεις ότι εσύ ... "

"Τώρα βέβαια, πότε άλλοτε; Έλα άνοιξε το χέρι σου."

"Όχι, όχι, άσε καλύτερα ... για πες Μεγάλε, πού θέλεις να κατέβεις;"

"Αχ, ναι, άφησέ με στο Πάιν, με βολεύει. Δεν μου λες, σίγουρα δεν θες το δωράκι μου;"

"Όχι Μεγάλε, δε θέλω να στο στερήσω."

"Μα εμένα μ' ευχαριστεί να σου κάνω ένα δώρο."

"Έλα τώρα Μεγάλε, δεν είναι ανάγκη."

"Δεν μου λες, τα ρούχα σου σ' ενοχλούνε;"

"Θες να πεις, το κουστούμι, η γραβάτα; Για να 'μαι ειλικρινής, ναι. Πάντα σ' όποιο σχολείο και να πήγα, σ' όποια δουλειά και να δούλεψα, το πρώτο ήταν πάντα το ντύσιμο. Πολύ θα 'θελα να το καταργήσω."

"Δεν μου λες, σ' αρέσει η πουκαμίσα μου;"

"Και βέβαια μ' αρέσει, την κοιτάζα όλη την ώρα. Είναι, είναι ... ψώνιο!"

"Στη χαρίζω Μπομπ."

"Τι ... ;"

"Στη δίνω Μπομπ, θέλω να τη φοράς εσύ."

"Μα... "

"Κοίταξε, δεν θέλω μα και μου. Πρώτη μου φορά βγάζω από πάνω μου ρούχο για να το δώσω σ' έναν άλλο."

"Αποκλείεται, μη το βγάζεις, δεν γίνεται..."

"Ωραία ... φτάσαμε στο Πάιν."

"Μεγάλε, σε παρακαλώ, φόρεσε την πουκαμίσσα σου..."

"Δεν τρέχει τίποτα, έχω κι άλλη πίσω στο σακίδιο."

"Μη φεύγεις, Μεγάλε..."

"Ειρήνη, Μπομπ."

"Γύρνα πίσω ... "

"Αχ, Χριστέ κι Απόστολε," ξεφώνισε η Σύνθια Φίτζκιμπον, όταν σήκωσε τα μάτια της από τη γραφομηχανή και κοίταξε με αποτροπιασμό τον άνθρωπο που πέρανε μπροστά της, "πήγατε στους χίππηδες κύριε ΜακΓκρέγκορ;"

"Όχι, δεν πήγα στους χίππηδες ... " αποκρίθηκε ο Μπομπ ενώ την ίδια στιγμή έγινε κατακόκκινος.

"Άλατις, κύριε ΜακΓκρέγκορ," πετάχτηκε η πιο νέα γραμματέας, "πολύ σας πάει το πουκάμισο."

"Σ' ευχαριστώ, Τίνα", απάντησε ο Μπομπ και βιάστηκε να χωθεί στην πόρτα του γραφείου του. Ακόμη και πίσω από την κλειστή πόρτα άκουσε καθαρά το γέλιο της... κι ακόμη πιο καθαρά ακουγότανε η φωνή της Σύνθια Φίτζκιμπον που θεώρησε υποχρέωσή της να ενημερώσει όλο τον κόσμο:

"Μάλιστα, το είδα με τα μάτια μου, ο κύριος ΜακΓκρέγκορ πήγε στους χίππηδες."

Στις δέκα και μισή χτύπησαν την πόρτα του. Ο Μπομπ σήκωσε τα μάτια από τις στατιστικές του και είδε τον κύριο Χαρβ Κόνκανον με τις φουσκωμένες βάτες του σακακιού του να φράζει όλη την πόρτα.

"Να 'ρθω λίγο μέσα να κάτσω, Μπομπ;"

"Φυσικά, πάρε καρέκλα."

"Δεν κάνεις διακοπή για καφέ;"

"Καμιά φορά είναι προτιμότερο μια δουλειά να την τελειώνεις και να μην την αφήνεις. Το ξέρεις κι εσύ καλά."

"Αν ξέρω λέει, και βέβαια ξέρω. Τι γίνεται, πώς πας με τα ερωτικά σου Μπομπ;"

"Πώς; Με τα ερωτικά μου; ... Ε, αρκετά καλά."

"Είσαι ακόμη μαζί με την Τζένυ;"

"Ναι."

"Καλή κοπέλα. Άψογη πραγματικά. Πριν λίγες μέρες συζητούσα με τη δικιά μου και είπαμε ότι θα 'ταν πολύ ωραία να περνάγατε κανένα βραδάκι με τη Τζένυ απ' το σπίτι."

"Ναι, πράγματι."

"Τι γίνεται, από τη Τζήνυ έχεις κανά νέο;"

'Α, είναι μια χαρά, Περνάω κάθε τόσο και τη βλέπω μαζί με τα παιδιά."

"Τζήνυ και Τζένυ, παιχνίδια που παίζει καμιά φορά η τύχη."

"Ναι, πράγματι είναι περίεργο."

"Τζήνυ και Τζένυ."

"Ακριβώς."

"Πολύ ωραίο το πουκάμισό σου, Μπομπ."

"Ευχαριστώ, Χαρβ. Ξέρεις δεν ήμουν και τόσο σίγουρος ότι θα σου άρεσε."

"Ίσα-ίσα, είναι πολύ σικ."

"Ναι, κι εμένα μ' αρέσει."

"Πέφτει ωραία πάνω σου ... να δεις πώς είναι η λέξη, είναι ψώνιο!"

"Ε, δε βαριέσαι ... "

"Και πού το κονόμησες;"

"Είναι μεγάλη ιστορία ... "

"Δεν μπορείς να μου την πεις εν περιλήψει;"

"Μου το χάρισε κάποιος που μου έκανε ωτοστόπ το πρωί."

"Σήμερα δηλαδή."

"Ακριβώς."

"Τότε θα 'χεις τα άλλα ρούχα ακόμη στ' αυτοκίνητο;"

"Ναι, πράγματι."

"Μπομπ, σε παρακαλώ, θέλω να μου κάνεις μια μεγάλη χάρη, θα μου την κάνεις τη χάρη, δεν είν' έτσι;"

"Τι θέλεις Χαρβ;"

"Λοιπόν, κοίταξε, το μεσημέρι στη διακοπή θα πας και θα φορέσεις το άλλο σου πουκάμισο, Με ξέρεις τώρα εμένα, ούτε που μ' ενδιαφέρουνε τα κολάρα και οι χαρτογιακάδες, αν ήμωνα πιο νέος, θα 'ρχόμωνα κάθε πρωί με το τζάκετ στο γραφείο. Όμως όλες αυτές οι ανόητες εκεί έξω, οι δακτυλογράφες, δεν έχουνε κουνήσει το μικρό τους δαχτυλάκι από το πρωί. Τι τα θες, είναι ένα κοπάδι ανόητες καρακάξες. Ξέρεις τι θέλω να πω Μπομπ;"

"Ξέρω τι θέλεις να πεις Χαρβ."

"Καταπληκτικά. Λοιπόν αφήνομαι σ' εσένα παλιόφιλε, έτσι;"

"Χαρβ, να, με ξέρεις κι εσύ τώρα, αλλά ... "

"Αλλά τι; Για στάσου, ααα, μάλιστα, ξέρω τι θέλεις να πεις. Αν εμφανιστείς το απόγευμα με άλλα ρούχα, θα φανεί σαν να σου έχω βάλει πάγο. Κι αυτές οι γκιόσες εκεί έξω δεν έχουνε ιδέα τι δουλειά έχουμε τραβήξει εμείς οι δυο και τι μας ενώνει. .. είμαστε πιο πολύ ... πιο πολύ από συνάδελφοι, δεν είναι έτσι Μπομπ;"

"Ναι, δηλαδή ... "

"Λοιπόν, τ' απογεματάκι θα φύγεις, πήγαινε να παίξεις μια παρτίδα γκολφ, να ξεσκάσεις βρε αδερφέ. Και αύριο το πρωί αυτά τα ανόητα θηλυκά θα το 'χουνε ξεχάσει. Και μην το ξεχνάς Μπομπ, αν επρόκειτο μόνο για μένα θα μπορούσες να φοράς ό,τι ήθελες."

"Χαρβ, δεν γίνεται να λείψω το απόγευμα. Έχω μείνει πολύ πίσω με ... "

"Με τι;"

"Με τα ποσοστά των καρδιακών επεισοδίων, Χαρβ! Ξέρεις τι εφιάλτης είναι για μένα η καθυστέρηση."

"Έχεις μείνει πίσω, ε, χαχά."

"Ναι, έχω καθυστερήσει την ημερομηνία που είχα βάλει όριο για να τελειώσω."

"Μπομπ." "Ναι;"

"Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι εντελώς προσωπικό;"

"Φυσικά, Χαρβ."

"Ελπίζω να μην μην έχεις τίποτα ιστορίες ... "

"Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις."

"Έλα τώρα Μπομπ, όλες αυτές οι ιστορίες με τους χίππηδες ... "

"Χαρβ ... "

"Α, για στάσου, Μπομπ, δεν ζω στην από πίσω πλευρά του φεγγαριού όπως νομίζουνε μερικοί. Έχω διαβάσει τόσα και τόσα, εδώ πρόκειται για πράγματα που συνηθίζονται και στους πιο καλούς κύκλους."

"Μα για ποια πράγματα συζητάμε;"

"Ναρκωτικά για παράδειγμα."

"Χαρβ ... "

"Μπομπ, δεν θυμάμαι να έχεις ποτέ ξανακαθυστερήσει την εργασία σου."

"Όμως, δεν είμαι εγώ που ... "

"Μήπως πρόκειται για τη Τζένυ, Μπομπ; Μήπως έχει μπλέξει η Τζένυ με τους χίππηδες;"

"Χαρβ, έτσι που μιλάς είναι σαν να ... "

"Σου είπα, να πάρεις άδεια για το απόγευμα Μπομπ.

Πάρε την αδειούλα, παίξε γκολφ, πιές κανένα μπέρμπον στο κλαμπ ... και ξαναγύρνα αύριο το πρωί έτσι όπως σε ξέρω όλα αυτά τα χρόνια ... κι έτσι όπως σε αγαπάω."

"Μα Χαρβ, εγώ δεν ήθελα να "

"Δεν έχω άλλο χρόνο πλέον για σένα Μπομπ."

"ΜαΧαρβ".

"Εξηγηθήκαμε, Μπομπ."

Ο Μπομπ δεν είχε όρεξη για γκολφ. Ούτε είχε και διάθεση ν' αρχίσει να πίνει από τόσο νωρίς. Η Τζένυ δεν θα είχε επιστρέψει σπίτι από τη δουλειά της. Η Τζήνυ θα είχε πάει στην παραλία με τα παιδιά. Αποφάσισε λοιπόν να πάει μέχρι το Βάλεϋ, εκεί που έμενε η μάνα του.

"Πολύ ενδιαφέρον το πουκάμισό σου", του είπε η μάνα του όταν τον είδε κι αμέσως συμπλήρωσε:

"Πώς στην ευχή, τόσο νωρίς και δεν είσαι στη δουλειά σου;" Κι όταν ο γιος της τής διηγήθηκε εν συντομία όλα αυτά που του συνέβησαν εκείνο το πρωινό, εκείνη είπε:

"Μην τα σκέφτεσαι, παιδί μου. Είμαι απόλυτα σίγουρη πως αύριο το πρωί όλ' αυτά θα είναι παρελθόν. Σε χρειάζονται στην Ασφάλεια και δεν έχω αμφιβολία ότι θα κάνουν τα στραβά μάτια για τη σημερινή σου συμπεριφορά."

"Μάνα", είπε ο Μπομπ, "μου αρέσει το πουκάμισο."

"Από παιδί είχες κάποιες φορές εκκεντρικά ξεσπάσματα."

"Θέλω κι άλλα τέτοια πουκάμισα," είπε εκείνος.

"Ξέρεις πού τα πουλάνε;"

"Ήσουν πάντα πολύ ταλαντούχος," είπε η μάνα του.

"Μου φαίνεται ότι θα φορέσω κι αύριο το πουκάμισο," είπε ο Μπομπ.

"Ήσουν ο πρώτος που σπούδασε στην οικογένειά μας."

"Θα χρειαστώ οπωσδήποτε κι άλλο ένα πουκάμισο."

"Ο πατέρας σου έβγαλε κάλους στα χέρια του για να μπορέσουμε να σε στείλουμε στο πανεπιστήμιο."

"Θα πω στη Τζένη να μου το πλύνει απόψε."

"Ημουν περήφανη για σένα."

"Λες να μπαίνει στο πλύσιμο;"

"Ξέρω ότι δεν είσαι τόσο χαζός για να τα τινάξεις όλα στον αέρα."

"Φαίνεται ότι είναι πολύ λίγο φορεμένο."

"Εγώ σ' έχω γεννήσει, δεν θ' αντέξεις να στείλεις τη μάνα σου στον τάφο."

"Δεν βλέπω την ώρα που θα μπω μέσα και θα με δει η Τζένυ να το φοράω."

"Αυτή στο χάρισε, έτσι;"

"Ποιαν εννοείς;"

"Η Τζήνυ, η γυναίκα σου."

"Η πρώην, θέλεις να πεις."

"Πας και τη βλέπεις ακόμη."

"Μα τώρα πρέπει να ... "

"Πας και τη βλέπεις, της κάνεις και δωράκια μέχρι και σινεμά πάτε μαζί..."

"Μα αυτό που ήθελα να σου ... "

" ... Και της δίνεις κι επιπλέον λεφτά ... "

"Μα ανεβαίνει το κόστος ζωής."

" ... και πήγες και μου κοτσάρισες το βρωμοχίππικο πουκάμισο που σου χάρισε!"

"Μα δεν μου το έδωσε αυτή."

"Μάλιστα, ώρα είναι να μας πεις ότι έπεσε από κανένα σημαιοστολισμό και εσύ το βρήκες."

"Όχι, μου το έδωσε κάποιος που μου έκανε ωτοστόπ."

"Νάτα μας τώρα, βγήκε και ωτοστόπ στη μέση! Και τι άλλο σου έκανε αυτή που πήρες με τι αμάξι;"

"Ένας νεαρός ήτανε. Ξέρω είναι λίγο τρελό, όμως ... "

"Εγώ το βρίσκω χυδαίο. "

"Ηθελα να σε παρακαλέσω Τζένυ να μου το ... "

"Θεωρώ ότι αυτά τα πράγματα είναι ό,τι πιο αηδιαστικό ... "

"Μα αφού ξέρεις ότι κάνω ντους κάθε πρωί. Θα έφευγα από το σπίτι, χωρίς να ... "

" ... και τα ... και ναρκωτικά ... "

"Μα, Τζένυ, όταν σε γνώρισα όλοι σου οι φίλοι ... "

"Ν' αφήσεις κατά μέρος τους φίλους μου. Εγώ δεν έχω πια φίλους, από τότε που τους έχεις προσβάλει με τον χειρότερο τρόπο κι εμένα δεν με ... "

"Τζένυ, για πες, δεν μου πάει το πουκάμισο; Βλέπεις; Ούτε κοιλιά ούτε τίποτα."

"Ξέρεις πώς είσαι; Σαν κάτι χοντρές που προσπαθούνε να κρύψουνε την κοιλιά τους, σαν ... σαν ... "

"Σαν τι;"

"Σαν να 'σαι στο μήνα σου."

"Ε, άει στο διάλο, Τζένυ, μ' έχεις φέρει μέχρις εδώ."

"Έχεις γίνει άλλος άνθρωπος."

"Μα πώς, ο ίδιος είμαι."

"Με αυτόν το τόνο δεν μου έχεις ξαναμιλήσει ποτέ."

"Δεν έχω σου λέω αλλάξει."

"Ξέρω. Και τι θα είναι η επόμενη κίνηση, θ' αφήσεις μακριά μαλλιά; Χαϊμαλιά και χάντρες;"

"Μα, Τζένυ, εγώ δεν έχω ... "

"Και όργια με ναρκωτικά;"

"Τζένυ, εσύ ήσουν πάντα αυτή που ... "

"Εδώ δεν πρόκειται για μικροδιαφορές ... κι ότι είχανε αρχίσει να σε αποδέχονται οι γονείς μου."

"Μα Τζένυ, δεν είναι παρά ένα πουκάμισο."

"Όχι! Εδώ πρόκειται για σύμπτωμα όλων αυτών που επέρχονται."

"Αχ, Θέ μου, τώρα μιλάς σαν ακαδημαϊκός."

"Σε λίγο θ' αρχίσεις να διαβάζεις και Άλλαν Γουότς, Άλλεν Γκίνσμπεργκ, Άλλαν ... "

"Λαντ;"

"Σήκω φύγε."

"Εντάξει."

"Ρόμπερτ;"

"Ναι;"

"Για πού το έβαλες;"

"Φεύγω. Μόλις τώρα μου έδειξες την πόρτα ... "

"Θα πας σ' αυτήν, έτσι;"

"Σε ποιον εννοείς;"

"Σε ποιαν, να λες."

"Σε ποιαν;"

"Στη Τζήνυ ... "

"Τζένυ ... "

"Στη Τζήνυ!"

"Τζένυ, σε παρακαλώ ... "

"Είσαι ένα κτήνος."

"Καλώς, αφού το θέλεις λοιπόν, Τζένυ, θα πάω στ' αλήθεια στην Τζήνυ."

"Μη διανοηθείς όμως να γυρίσεις εδώ ... "

"Δεν πα να κόψεις τον λαιμό σου καλύτερα ... "

" ... αδερφάρα!"

"Αχ Θεούλη μου."

Από τότε που την είχε κοπανήσει από εκεί μέσα, είχαν αλλάξει αρκετά πράγματα στο σπίτι. Σιγά σιγά έγιναν οι αλλαγές κι έτσι δεν το είχε προσέξει μέχρι τώρα. Το δωμάτιο φωτιζόταν με κεριά βαλμένα σε κολοκύθες κομμένες στη μέση και κρεμασμένες με λουρίδες από δέρμα. Το τραπεζάκι ήταν ένα καφάσι από πορτοκάλια, πάνω του έκαιγαν λιβάνια. Στον τοίχο κολλημένες αφίσες του Τσε Γκουεβέρα, του Έλντριτζ Κλήβερ, του Άλμπερτ Αϊνστάιν, μαζί ήταν κι ένας Ρίτσαρντ Νίξον που έπασχε από μογγολισμό. Από κάτω έγραφε: "Θα εμπιστευόσαστε τα λεφτά σας σ' αυτόν εδώ τον άνθρωπο αγοράζοντας το μεταχειρισμένο αμάξι του;" Κάθισε και διάβασε στην κόρη του τρεις ιστορίες από ένα βιβλίο του Ρίτσαρντ Σκάρου, μετά εκείνη πήγε ήσυχα ήσυχα για ύπνο. Το άλλο του παιδί, ένα αγοράκι, ήταν πολύ μικρό κι είχε πάει από νωρίς στο κρεβάτι.

"Μ' αρέσει το πουκάμισό σου πολύ," του είπε φουριόζικα η γυναίκα του.

"Να 'σαι καλά," είπε ο Μπομπ.

"Καταπληκτικά σχέδια και χρώματα," συνέχισε εκείνη.

"Σ' ευχαριστώ πολύ," είπε ο Μπομπ.

"Έλα, πάμε στο κρεβάτι τώρα," είπε εκείνη.

"Δεν ξέρω αν πρέπει ... " αντέτεινε ο Μπομπ, "... να ξαναρχίσουμε."

"Αχ έλα τώρα," είπε εκείνη, "το πουκάμισό σου μου τη δίνει."

"Αλήθεια λες;" είπε ο Μπομπ.

"Πήγαινε μέσα και ξάπλωσε θα έρθω κι εγώ αμέσως."

"Μα, δεν ... "

"Εμπρός, σήκω ... και το πουκάμισο να μην το βγάλεις."

"Να μην το βγάλω."

"Γδύσου, αλλά το πουκάμισο κράτησέ το."

"Εντάξει," είπε ο Μπομπ.

Ο Μπομπ πήγε μέσα και γδύθηκε, τα έβγαλε όλα εκτός από το πουκάμισο .. Αισθανότανε λίγο γελοίος ... σήκωσε τους ώμους του αδιάφορος. Τράβηξε την κουβέρτα στο πλάι, ξάπλωσε βαρύς στο σεντόνι κι έβαλε το ένα πόδι πάνω στ' άλλο. Μετά από ένα πεντάλεπτο ήρθε η Τζήνυ με τις δυο γειτονοπούλες, τη Φύλλις και τη Ντορίντα. Κι οι τρεις τους ήταν θεόγυμνες.

"Νάτος κορίτσια," είπε η Τζήνυ.

"Αχ, είναι ομορφούλης," είπε η Φύλλις. "Αυτό που πάντα ζητάγαμε," είπε η Ντορίντα.

"Ρόμπερτ," ανέλαβε να εξηγήσει πανηγυρικά η Τζήνυ, "σε επιλέξαμε για αρχηγό της Λατρείας μας."

"Ποιο πράγμα;"

"Για την Ερωτική Τελετουργία. Μέχρι σήμερα όλες οι τελετές που κάναμε ήταν χωρίς αντικείμενο, τώρα έχουμε εσένα Μπομπ. Είσαι ο άντρας μας."

"Ο Μέγας Φαλλός," είπε η Φύλλις.

"Ο αιδέσιμος Κρίσνα," είπε η Ντορίντα.

"Για σταθείτε," είπε ο Μπομπ. Η Φύλλις είχε καθίσει δίπλα του στο κρεβάτι και τον φίλαγε και τον έγλειφε στο λαιμό και στο αυτί. Η Ντορίντα του μάλαζε απαλά το στήθος, ενώ η πρώην σύζυγός του αποπλανούσε κάποια άλλα σημεία του.

"Σταματήστε!" είπε ο Μπομπ.

"Σιγά", είπε η Φύλλις.

"Θέλω να φύγω", είπε ο Μπομπ.

"Αλήθεια," είπε ξανά, "εγώ με κάτι τέτοια δεν ... αυτά που κάνετε δεν με ... "

"Δεν μας πείθεις," είπε η Τζήνυ. "Όλος ο κόσμος ξέρει ότι οι άνδρες ονειρεύονται κάτι τέτοιο."

"Ναι το ονειρεύομαι," είπε ο Μπομπ, "αλλά να το κάνω δεν θέλω. Αλήθεια κορίτσια ... "

"Ετοίμασε την Πίπα," είπε η Ντορίντα.

"Την ποια;" ρώτησε ο Μπομπ.

"Την Πίπα Της Ιερής Μετάληψης," είπε η Ντορίντα.

"Όχι, όχι," είπε ο Μπομπ, "θέλω το παντελόني μου."

"Πρέπει να καπνίσεις την Πίπα Της Ιερής Μετάληψης μαζί μας," συνέχισε απτόητη η Φύλλις, "γιατί είσαι ο γκούρου μας."

"Όχι, όχι και πάλι όχι," ούρλιαξε ο Μπομπ, "δεν είμαι ο γκούρου κανενός. Είμαι ο Μπομπ ΜακΓκρέγκορ τελεία και παύλα και εργάζομαι σε μια ασφαλιστική εταιρία. Είμαι ένας μέσος άνθρωπος, όσο αυτό είναι δυνατόν κι έτσι θέλω να μείνω ... !"

"Παπάρες," είπε η Φύλλις, "το πουκάμισό σου μιλάει και λέει ποιος είσαι."

"Το πουκάμισό σου είναι όμορφο γιατί η ψυχή σου είναι ωραία," εξήγησε η Ντορίντα ενώ η γλωσσίσσα της του γαργάλαγε τ' αυτί, "το πουκάμισό σου είναι η εξωτερική παρουσίαση της αθάνατης ψυχής σου."

"Η Πίπα Της Ιερής Μεταλαβής είναι έτοιμη," ανακοίνωσε η Τζήνυ.

"Δεν θέλω να καταντήσω χασικλής!" γκρίνιαξε ο υπάλληλος της ασφαλιστικής εταιρίας, ενώ σταγόνες ιδρώτα κυλάγανε στο μέτωπό του, "πάρτε το από δω αυτό το πράγμα!"

"Θα καπνίσεις μαζί μας την Ιερή Πίπα," είπε η Φύλλις ήσυχα, ενώ στο ένα της χέρι κράταγε ένα ψαλίδι με δόντια και με το άλλο είχε πιάσει τ' αρχίδια του Μπομπ, " ... ειδαλλιώς ... "

"Αχ, Θεέ μου," είπε ξέπνοα ο Μπομπ ΜακΓκρέγκορ καθώς η πίπα ακουμπούσε στα χείλη του, "δεν μπορεί να είναι αλήθεια ... "

"Έλα φιλαράκο, για δείξε μας το δίπλωμά σου," είπε ο μεγαλόσωμος μπάτσος.

"Φιλαράκο, βγες έξω απ' τ' αμάξι," είπε ο βραχύσωμος μπάτσος.

"Είναι κάργα μαστούρης," είπε ο βραχύσωμος μπάτσος.

"Ούτε ξέρει πού βρίσκεται," είπε ο μεγαλόσωμος μπάτσος. "Μπρος, φιλαράκο, με τα μούτρα στο καπό του αυτοκινήτου," είπε ο βραχύσωμος μπάτσος και του 'δωσε μια δυνατή σπρωξιά.

"Είναι καθαρός," είπε ο μεγαλόσωμος μπάτσος και του κοπάνησε μια με τον αγκώνα στο νεφρό.

"Βάζω στοίχημα, το ντουλαπάκι μπροστά είναι γεμάτο," είπε ο βραχύσωμος μπάτσος.

"Δεν αξίζει να το σπάσουμε," είπε ο μεγαλόσωμος μπάτσος, ενώ του έχωνε μια δυνατή από το άλλο νεφρό.

'Αου!" έκανε ο Μπομπ.

"Ήσυχα," είπε ο βραχύσωμος μπάτσος και τον τράβηξε απ' τα πόδια, "να δεις που θα πάει στο δικαστήριο με κανένα από κείνους τους εβραίους χασοδίκες δικηγόρους." Ο Μπομπ έσκασε με τη μούρη στην άσφαλο.

"Στην έδρα θα κάθεται ο άλλος σκατοεβραίος και θα τα κάνουνε πλακάκια για να φύγει," αναστέναξε περίλυπος ο μεγαλόσωμος μπάτσος κι άρχισε το κλωτσιδί στα πλευρά του πεσμένου στο έδαφος άντρα.

"Ααχ!", γόγγυξε ο Μπομπ.

"Κοίτα το πουκαμισάκι," είπε ο βραχύσωμος μπάτσος, ενώ τον κλώτσαγε σβέλτα στο

δεξί πλευρό.

"Αδερφάρα χίππη."

"Πάμε να φύγουμε, να μην τον βλέπω," είπε ο βραχύσωμος μπάτσος.

"Σωστά," είπε ο μεγαλόσωμος μπάτσος.

"Αχ, καλέ," είπε η Σύνθια Φίτζγκιμπον όταν τον είδε το επόμενο πρωινό στο γραφείο, "καλέ τι έπαθε το πουκάμισό σας;"

"Για τ' όνομα του Θεού," είπε η Τίνα, "σας συνέβη τίποτα κακό;"

"Έχει έρθει ο κύριος Κόνκανον;" ρώτησε ο Μπομπ.

"Ναι, είναι στο γραφείο του," είπε η Σύνθια Φίτζγκιμπον, "καλέ πείτε μας τι έγινε ... "

"Μπομπ," είπε ο Χάρβ Κόνκανον κι έκλεισε το ντικταφόν που υπαγόρευε, "πρέπει να σου δηλώσω ότι αισθάνομαι μια πικρότατη απογοήτευση."

"Χαρβ," είπε ο Μπομπ, "παραιτούμαι. Ήρθα μόνο και μόνο για να πάρω κάποια χαρτιά μου."

"Και τι έχεις σκοπό να κάνεις;" ρώτησε ο Χαρβ.

"Θα μετακομίσω στο Μπάφιν Μπέι και θα ζήσω με τους εσκιμώους Οτζιμπίσκι."

"Έλα τώρα, άσε τις κουταμάρες. Στα σοβαρά, τι έχεις σκοπό να κάνεις;"

"Το καλοκαίρι θα το περνάω με τους εσκιμώους Οτζιμπίσκι και το χειμώνα με τους ινδιάνους Οουξικόουτλ στις Άνδεις."

"Ας υποθέσω για μία μόνο στιγμή ότι μιλάς σοβαρά ... Και προς τι όλ' αυτά;"

"Γιατί εκεί φοράνε αυτά τα πουκάμισα. Το έψαξα και το βρήκα στην εγκυκλοπαίδεια. Οι Οτζιμπίσκι τα φοράνε το καλοκαίρι και οι Οουξικόουτλ τα φοράνε το χειμώνα. Φυσικά πρόκειται για το δικό μας ημερολόγιο."

"Το 'ξερα," γκρίνιαξε ο Χαρβ και κούνησε το κεφάλι του, "το 'ξερα, το 'χα καταλάβει ότι θα πήγαινες στους χίππηδες."

"Στους Οτζιμπίσκι αυτό το πουκάμισο δεν θεωρείται χίππικο. Είναι ένα τελείως συνηθισμένο πουκάμισο. Το ίδιο και στους Οουξικόουτλ ... "

Θα σε σκοτώσουνε Μπομπ," είπε ο Χαρβ Κόνκανον. "Θα σε φάνε, θα σε κομματιάσουνε οι άγριοι."

"Σοβαρά;" είπε ο Μπομπ.

"Τι σου λείπει επιτέλους;" ρώτησε ο Χάρβ Κόνκανον. "Τι μύγα σε τσίμπησε και θέλεις να κάνεις τον Οδυσσέα;"

"Αυτό που θέλω ν' ανακαλύψω είναι η απλή ζωή," είπε ο Μπομπ ΜακΓκρέγκορ. "Κι αυτό το πουκάμισο μ' αρέσει."

Λίντα Κινγκ

Η LINDA KING γεννήθηκε το 1940 σ' ένα βουστάσιο, κοντά σ' ένα καταυλισμό μορμόνων στη Γιούτα των Η.Π.Α. "Ο πατέρας μου ήταν μεγάλη μπεκροκανάτα, έβριζε συνέχεια. Απέκτησε πέντε κόρες κι ούτε ένα κανακάρη. Η μάνα μου κράταγε το μοναδικό μαγαζί στην περιοχή. Εκεί έβρισκε κανείς τα πάντα συμπεριλαμβανομένης και της κλωτσοπατινάδας. Πάνω απ' τα τραπέζια, στον τοίχο, κρεμόταν μια σκοροφαγωμένη κεφαλή ταύρου. Παντρεύτηκα και πήγα για καμιά δεκαριά χρόνια στο Λος Άντζελες μ' ένα παλιομοδίτη μορφονιό ιταλοαμερικανό. Έκανα δυο παιδάκια. Μετά χώρισα. Κι έζησα για ενάμιση χρόνο με τον Μπουκόβσκι. Μια θυελλώδης σχέση. Αυτόν τον καιρό είμαι ελεύθερη. Το καλοκαίρι που πέρασε πήγαινα κάθε βράδυ με τους άγριους σε πάρτυ στα βουνά της Γιούτα. Ένας απ' αυτούς -δουλεύει στην άκρη του κόσμου, σε μια γεώτρηση- αγόρασε ένα από τα γλυπτά μου, μια φιγούρα γυναίκας (η Linda είναι και γλύπτρια) και είπε ότι θα το καβαλάει όταν θα φτάνει στο αμήν ... "

Η Linda σήμερα ζει στο Φένιξ της Αριζόνας.

ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ

Ο Μπέρυμεν πήδησε από μια γέφυρα
Ο Χεμινγκουέι το'κανε με μια καραμπίνα
Η Τζάνις Τζόπλιν με μια σύριγγα
Η Μέριλυν Μονρόε κατάπιε χάπια
Κι ο Τζέιμς Ντην χρειάστηκε ένα σπορ αμάξι

Ο άντρας της Εύας κρεμάστηκε στο γκαράζ,
τη μέρα των γενεθλίων της, αυτό ήταν το
δώρο του. Όταν εκείνη άνοιξε την
πόρτα του γκαράζ, κατάλαβε ότι για πρώτη φορά
στη ζωή της, έπρεπε να παρκάρει
τι αμάξι στο δρόμο.

Ο Ντάρβιν Μάρτιν το έκανε με μια σφαίρα των 22 χιλ.
μάτωνε σαν χοίρος που τον σφάζανε, είπε στη μάνα του
να τον πάει στο σπίτι του αδελφού του, που είχε
μια κυνηγετική καραμπίνα, να του ρίξει τη χαριστική βολή.

Η φιλενάδα μου το προσπάθησε με ασπιρίνες
γιατί ο γκόμενος δεν ήθελε να την παντρευτεί,
και την παντρεύτηκε, τώρα εκείνη πάει και ξενογαμιέται.

Ο Ντόουν μ' έχει πάρει τουλάχιστο πέντε φορές τηλέφωνο
για να με αποχαιρετήσει τελεσίδικα.
Δυο ερωτευμένα παιδιά στη γειτονιά
ενώσανε ένα λαστιχένιο σωλήνα στην εξάτμιση
κρεμάσανε την άλλη άκρη μέσα στ' αμάξι, γιατί
δεν θέλανε οι γονείς να τους παντρέψουνε.

Ο Πήτερ Ντούελ κάτω από ένα χριστουγεννιάτικο
δέντρο, έκανε ένα τσαφ και πάει
Η Σύλβια Πλαθ έχωσε το κεφάλι της στο φούρνο του γκαζιού,
το τελευταίο της βιβλίο βρίσκεται αυτή τη στιγμή
στα μπεστ σέλερ, ο Τζωρτζ Σάντερς στα 75 του
φρόντισε να τελειώσει, γιατί είχε βαρεθεί
Ο Μπουκόβσκι λέει ότι θα'χε σαλτάρει
πριν καιρό, από κανένα βράχο στο Σαν Ντιέγκο,
αν δεν είχε μπλέξει
με τόσο άσκημες παρέες εκεί κάτω.

Σίγουρα, συχνά έχει κανείς τις μαύρες του,
στενοχώρια, δυστυχία, πόνο, λόγους
πολλούς. Συχνά πυκνά κάποιος οικτίζει τον εαυτό του
ή θέλει να ξεφύγει από κάποιον, τη φίλη, την αδελφή,
την ερωμένη ή και την ίδια του τη μάνα. Ή θέλει να τον βάλουνε

πρωτοσέλιδο ή μπορεί κάποιους να θέλει
να σοκάρει.

Η αυτοκτονία είναι κατά κάποιο τρόπο ξεδιαντροπιά,
-μολονότι ο αυτόχειρας βγάζει τον εαυτό του
εκτός κυκλοφορίας- δεν έχω κατανόηση γι' αυτήν,
δεν νιώθω οίκτο, μα ούτε κι ενοχές ...
σίγουρα, το γεγονός με συγκλονίζει
αλλά πάνω απ' όλα με εξοργίζει-
ναι, ακριβώς αυτό είναι που νιώθω, οργή.

Ακόμη και σήμερα νιώθω οργή για τον Τζίμυ Ντην, αν κι έχουν
περάσει είκοσι χρόνια. Νιώθω οργή για τη Μέριλυν Μονρόε
τη Τζάνις Τζόπλιν. Νιώθω οργή για τον
Χεμινγκουέι. Θα 'θελα να διαβάσω ένα του βιβλίο
για την τρέλα. Οργή νιώθω
για όλους τους. Δεν μπορώ να συνηθίσω στην ιδέα
του ψόφου.

ΜΙΑ ΨΩΛΗ

Τι είν' αυτό;
σηκώνεται, πέφτει
χώνεται, βγαίνει
χλουτς, φλουτς,
μα τι στο καλό;
Τι 'ναι δα το τόσο σπουδαίο μ' αυτό το πράμα;
το πανωκάτω, το μεσαόξω
ή που χύνει στο τέλος και μια σταλιά
κι απ' το χύμα αυτό μπορούν να γίνουν
ένα εκατομμύριο μωρά
ποιος θέλει σήμερα

ένα εκατομμύριο μωρά
κι ας είναι, ένα, συν ένα, συν ένα ...
Το μόνο που 'χει νόημα μ' αυτό το πράμα
είναι ότι μπορεί και κατουράει, όμως
κι αυτό δεν είναι δα και τόσο τρομερό.
Μια ψωλή είναι μόνο μια ψωλή

και μ' αυτό τελεία και παύλα.
Όταν είναι πεσμένη, μοιάζει
σαν ξεχειλωμένο σκουλήκι,
κι όταν σηκώνεται, δείχνει
σαν παραφουσκωμένο μανιτάρι.
Πώς φτάνουνε οι άντρες να νομίζουνε
ότι το πράμα τους είναι τόσο σπουδαίο
δεν θα το καταλάβω ποτέ.

Θέλουν να το θαυμάζουμε
χαϊδεύουμε
φιλάμε
αγαπάμε
γλείφουμε
σαν να' ναι ο κανακάρης,
να πεις ότι κάνει τίποτ' άλλο, από το
πανωκάτω και το μεσαόξω
και το λίγο χύμα που φτύνει
ούτε καν καλή γεύση δεν έχει.

Ε, ίσως να 'χει μερικές πρωτεΐνες
στα οικολογικά μπακάλικα δεν το πουλάνε όμως
κι ας ρουφάνε οι πελάτες τους εκεί τα πάντα.
Το χειρότερο δεν το 'παμε ακόμη
έτσι και το πράμα τ' αφήσεις να σου μπαινοβγαίνει
κάποια στιγμή θα ξεφυτρώσει ένα νέο βλαστάρι

που μεγαλώνοντας θα
αποκτήσει τις ίδιες ακριβώς ιδέες-
Μαμά, κοίτα δω, το ζιζί μου ...
Μου 'χει σηκωθεί, χέχεχε ...
Όμως ακόμη και στα 2 της χρόνια
μια ψωλή είναι μόνο μια ψωλή
και τίποτα παραπέρα.

Χάρολντ Νορς

Ο *Χάρολντ Νορς* γεννήθηκε το 1916 στη Νέα Υόρκη.

Τελείωσε το πανεπιστήμιο Κούπερ Γιούνιον στο Μανχάταν. Στη δεκαετία του '40 συνδέθηκε φιλικά με τους Ουίλιαμ Κάρλος Ουίλιαμς και Ντύλαν Τόμας, Τενεσή Ουίλιαμς και Τζέιμς Μπάλντουιν, Τζον Κέιτζ και Αναΐς Νιν, πρόσωπα πολύ διαφορετικά μεταξύ τους. Αργότερα, περιπλανήθηκε για πολλά χρόνια στην Ευρώπη, Β. Αφρική και Μέση Ανατολή. Από το 1968, μένει στην Δυτική Ακτή των ΗΠΑ και εκδίδει ένα από τα πιο σημαντικά περιοδικά της δεκαετίας του '70, το *Bastard Angel*. Βιβλία του: *The undersea Mountain* (1953), *The Dancing Beasts* (1962), *Karma Circuit* (1967), *Hotel Nirvana* (1974), *I See America Daily* (1974), *Beat Hotel* (1975), *Carnivorous Saint* (1977), η αυτοβιογραφία του, *Adventures of a Bastard Angel*, καθώς και πλήθος άλλες ποιητικές συλλογές και διηγήματα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Σας βλέπω τώρα,
παγερούς μες στο φόβο σας
μια μεγάλη συμμορία με μάσκες
ο φανατισμός αστράφτει στα μάτια σας
μες απ' τις τρύπες στις άσπρες κουκούλες.
Κάποια φορά στην Αλαμπάμα, σας έζησα από κοντά
τότε φόραγα ένα ατσάλινο προστατευτικό κράνος
και δούλευα στην κατασκευή των φορτηγών λίμπερτυ
Ξαφνικά μια φασαρία
μας έκανε όλους να βγούμε έξω
απ' το ατσάλινο σκαρί
μπροστά στο άνοιγμα
τούφες τα μαλλιά, μαύρο

δέρμα, αίματα
στους σιδερολοστούς
Σπρώχνομαι μες στον ξυλοδαρμό και στο πλήθος
και ουρλιάζω
"σταματήστε!"
τα λευκά μούτρα μου
σβήνουν και
χάνονται
μες στο άγριο
μίσος σας.

ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΜΟΥ

1.

Λαθρέμπορος, Παράνομα στοιχήματα, Πυγμάχος, Παραχαράκτης
Ο θείος Τζο, ο καβγατζής με τη μεγάλη καρδιά
μια φορά μόνος του τα 'βαλε με τρεις γκάνγκστερ
ολομόναχος, χωρίς ούτε ένα όπλο
Δυο φορές παντρεμένος, δύο φορές την πάτησε
Στο τέλος στοιχημάτιζε στα άλογα
και τα κακάρωσε, άφραγκος,
σ' ένα μοτέλ στο Μαϊάμι.

2.

Ο θειος μου ο ταξιτζής που τον φώναζαν Μπιγκ Ρεντ
Πήγε από τους πρώτους στον 1ο παγκόσμιο πόλεμο
γύρισε με σοκ από τις χειροβομβίδες και μπέρδευε τα λόγια του
μ' ένα φρικτό παγωμένο χαμόγελο στα χείλη
Κι έτρεμε τη θειά μου πιο πολύ
κι από θηρίο
δεν κάπνιζε πια, κι ούτε αστειευόταν,
ούτε παιδιά έκανε

πέθανε στα 40 του.

Δηλητηριασμένος από τα χημικά όπλα.

3.

Ο θεός Λου είχε σγουρά ξανθά μαλλιά
άνθρωπος φοβισμένος, κομπλεξικός, παραδόθηκε
στο πιωτό
η γυναίκα του, μια ιρλανδή, του έκανε παρέα
Πέθαναν κι οι δυο στην ψάθα.

4.

Ο θεός Μάικ είχε 12 παιδιά,
μια υποθήκη στο σπίτι του και μια
χοντρή γερμανίδα για γυναίκα
Δούλευε πάντα ευκαιριακά, στο τέλος έκανε τον μπάρομαν
έχασε όλα του τα μαλλιά, χόντρυνε, κι έπινε
όλα του τα λεφτά, προσηλυτίστηκε στο χριστιανισμό
και πέθανε κάποια μέρα στην πρόνοια.

5.

Ω, εσείς θείοι με τα γαλανά μάτια σας
εσείς που μου μάθατε να παίζω μποξ και να πίνω
κι ότι πρέπει κανείς να 'ναι εντάξει
δεν αφήσατε πίσω σας τίποτα εκτός
από χαζά ξαδέλφια
Μα δεν γνωρίζατε ότι οι Οβριοί
δεν μεθοκοπούν και δεν παίζουν ξύλο;
οι Οβριοί δεν είναι ψηλοί ούτε και ωραίοι
μα πάνω απ' όλα δεν είναι χαζοί κι άφραγκοι
ΝΑΙ ΘΕΙΟΙ ΜΟΥ!
Τι είχατε πάθει τέλος πάντων;

Νέλσον Όλγκριν

Ο Νέλσον Όλγκριν(1909-1981) γεννήθηκε στο Ντητρόιτ και μεγάλωσε στις φτωχοσυννοικίες του Σικάγου. Η λογοτεχνική του σταδιοδρομία άρχισε με το *Somebody in boots* (1935), μια περιγραφή των εμπειριών ενός φτωχού νεαρού από το Τέξας που έζησε σαν αλήτης και έγινε εγκληματίας στα χρόνια της μεγάλης οικονομικής κρίσης. Άλλα βιβλία του, *Never Come Morning* (1942), *The Man With The Golden Arm* (1949), και το *A Walk on The Wild Side* (1956). Ανάμεσα στις ιστορίες και στις ταξιδιωτικές περιγραφές του είναι και τα βιβλία *The Neon Wilderness* (1947) απ' όπου και το διήγημα- *Who Lost an American?* (1963) και *The Last Carousel* (1973). Το *Notes From a Sea Diary* (1965) είναι μια συλλογή με μικρά διηγήματα και ένα μικρό σχόλιο στο συγγραφέα Έρνεστ Χεμινγκουέι.

Δίδαξε την τέχνη του γραψίματος στο πανεπιστήμιο του Σικάγου το 1950-51.

Η ερωτική του σχέση με την Σιμόν ντε Μπωβουάρ αναφέρεται στην αυτοβιογραφία της *La force des Choses* (1963).

VENCEREMOS

"Έχω εγώ στην πλάτη μου τσακωμούς και καυγάδες μέσα στις ταβέρνες", με διαβεβαίωσε ο Ο' Κόννορ, "πιο πολλούς απ' όσους έχετε όλοι μαζί εδώ μέσα".

Κανένας δεν τον άκουγε πια. Γιατί ο Ο' Κόννορ είναι ο Ο' Κόννορ και τις ιστορίες του τις έχουμε ακούσει χιλιάδες φορές. Στις διηγήσεις του πάντα υπάρχει δυνατή μύρα, κάποιο Μπίνγκο στο οποίο σχεδόν πάντα κερδίζει κι ένα τζουκ μποξ που παίζει μονίμως το "Λιλή Μαρλέν", τέλος τέλος έχουμε κι εμείς τα δικά μας προβλήματα.

"Η Σιέρα Λα Βαλς έγινε κόλαση πραγματική, το μέρος εκεί το ονομάζαμε "Φουσκάλα", την επίθεση την κάναμε μαζί με τους Εγγλέζους και τους Σκοτσέζους. Κάποια στιγμή μπροστά μου ξεφύτρωσε ένας αράπης, πίσω μου ένας άλλος, ορμάω και καρφώνω σ' αυτόν μπροστά μου την ξιφολόγη στην κοιλιά, την ίδια στιγμή ο άλλος από πίσω μου την χώνει εδώ". Ο Ο' Κόννορ χτύπησε το δεξιό του ώμο για να δείξει πού. "Στον άλλο σου ώμο ήτανε, Ντένν", του θύμισα, "κι έχει τώρα γειάνει από πολύ καιρό".

Μου 'ριξε μια ματιά σαν να μου 'λεγε, πού ξέρεις εσύ απ' αυτά.

Κι όμως τα δέκα χρόνια που είχε επιστρέψει από την Ισπανία, όλ' αυτά τα είχα ακούσει μερικές εκατοντάδες φορές με κάθε λεπτομέρεια. Θα μπορούσα να

επαναλάβω όλες του τις ιστορίες, λέξη προς λέξη.

"Την ίδια στιγμή που εγώ κάρφωνα στην κοιλιά αυτόν μπροστά μου ο άλλος πίσω μου έχωνε την ξιφολόγχη του εδώ πάνω, ούτε που το κατάλαβα, μονάχα το έβλεπα, και προτού καν προλάβει να την τραβήξει, εγώ σαν αστραπή τον χτύπησα με το κοντάκι του όπλου μου. Τον πέτυχα κατακέφαλα κι έπεσε αμέσως αναίσθητος στο χώμα και κει τον αποτελείωσα. Η ξιφολόγχη του είχε μείνει καρφωμένη στον ώμο μου και με είχε για τα καλά τραυματίσει, αλλά προτού πέσω κι εγώ, σιγουρεύτηκα ότι τον είχα καθαρίσει. Ανήκε είτε στο σώμα των φαλαγγιτών είτε στα Μαύρα Βέλη και σ' αυτά τα μούτρα δεν ήτανε να τους δίνει κανείς ευκαιρίες. Εμείς έπρεπε να κάνουμε δικονομία στις σφαίρες μας κι εκείνοι βαράγανε στο ψαχνό με αντιαρματικά κανόνια ό,τι κινιότανε. Είχανε πιο πολλές αντιαρματικές χειροβομβίδες απ' ό,τι είχαμε εμείς σφαίρες, τ' αεροπλάνα τους ήταν πιο πολλά από τα δικά μας αυτόματα. Μας είχανε πλαγιοκοπήσει και βάλλανε συνεχές πυρ, ήταν σαν να είχανε πατήσει ένα διακόπτη και σηκωθήκανε και φύγανε, κι εκείνο δούλευε από μόνο του. Μπορούσαν να γεμίσουνε ίσαμ' απάνω ένα ολόκληρο χαράκωμα με τις χειροβομβίδες τους, έτσι όπως τις πετούσανε τη μία δίπλα στην άλλη, και να μην εξέχει ούτε μια στο τέλος. Μου θυμίζανε κάποιο πρωταθλητή που γνώρισα στο ανατολικό Σαιν Λούις, πέταγε τα πέταλα και δεν έχανε ποτέ ούτε μια ριζιά".

Πήρε στο χέρι του ένα μισοδόλαρο κι ένα νόμισμα των δέκα σεντς που ήταν ακουμπισμένα δίπλα στο ποτήρι της μπύρας. "Το βλέπεις αυτό;" ρώτησε δείχνοντας το μισοδόλαρο. "Τόσο είναι το θραύσμα της χειροβομβίδας. Δεν είναι μεγαλύτερο από το μισοδόλαρο". Ακούμπησε στο πλάι το νόμισμα. "Ξέρεις τι μπορεί να σου κάνει ένα τέτοιο θραύσμα; Μπορεί να σε κόψει στη μέση. Στα δύο. Να σου καρατομήσει το κεφάλι ή και τα δυο πόδια μαζί. Ένα τόσο μικρό κομμάτι μέταλλο. Κι αυτό εδώ" -σήκωσε το νόμισμα των δέκα σεντς ψηλά- "σου κόβει το χέρι, όπως κόβεις το βούτυρο. Ένα τόσο δα πραγματάκι." Σήκωσε το πόδι μέχρι που το γόνατό του ακούμπησε στο σαγόνι, δίπλωσε το μπατζάκι του παντελονιού ψηλά στη γάμπα κι έβγαλε το παπούτσι και την κάλτσα.

"Κοίτα δω. Θα σου δείξω κάτι".

Το πόδι του το είχα πρωτοδεί αμέσως μετά τη μάχη στη Σιέρα Λα Βαλς. Είχε τέσσερις ουλές από βλήματα στη γάμπα και στη φτέρνα συναντιόντουσαν δυο λεπτές άσπρες ουλές από ένα τραύμα που είχε στραβοκλείσει και θύμιζε μισάνοιχτη αχιβάδα.

Δέκα χρόνια μετά και το τραύμα ήταν ακόμη ανοιχτό και τα χείλη του τραύματος σκληρά σαν γυαλόχαρτο. Κατά κάποιο τρόπο σάπιζε. Όπως και ο υπόλοιπος Ο' Κόννορ.

"Το βλέπεις αυτό εδώ; Είναι σάπιο. Κάποτε πίστευα ότι θα 'ρχότανε η στιγμή που θα έγειανε, σήμερα δεν το πιστεύω πια. Μια μέρα θα μου κόψουνε το πόδι. Και θέλεις ν' ακούσεις πόσο μεγάλο ήτανε το θραύσμα όταν μου το βγάλανε;" Κράτησε τον αντίχειρα και τον δείκτη σχεδόν ενωμένους -ανάμεσα χώραγε να περάσει μόνο ένα κουκούτσι σταφυλιού.

"Ένα τοσοδούλι πραγματάκι έκανε όλη αυτή τη δουλειά. Να, τώρα ξέρεις".

Μ' ευχαριστημένη φάτσα κατέβασε το ποδάρι του και ξαναφόρεσε την κάλτσα και το παπούτσι του, έκανε σαν να 'χε ξαναβάλει τα πράγματα στη θέση τους. Κοτζάμ παγκόσμιος πόλεμος είχε ξεσπάσει και είχε εντωμεταξύ τελειώσει, όμως ο Ντένυ δεν είχε άλλη κουβέντα έξω από κείνο το θραύσμα στον Έμπρο κι ότι έπρεπε κανείς να προσέχει, να έχει πάντα το νου του για το χειρότερο που μπορούσε να έρθει κάθε στιγμή. Στην ιδέα της συμπλοκής τον έπιανε ακόμη και σήμερα φόβος. Θα γινότανε λιγότερο βαρετός αν διάνθιζε και μ' άλλα πράγματα τις ιστορίες του. Αυτός όμως επαναλάμβανε συνέχεια το ίδιο αδιάφορο αναμάσημα.

"Μεγάλωσα στο ανατολικό Σαιν Λούις", συνέχιζε, "λίγα μόλις τετράγωνα πιο κάτω από το Βάλεϊ. Έχω παίξει πιο πολλές φορές ξύλο στην περιοχή απ' όσα δάχτυλα έχεις στα πόδια και στα χέρια μαζί. Ήμουν σαΐνι στα συνδικαλιστικά. Θα 'πρεπε να σ' έχω εκεί στο ανατολικό Σαιν Λούις. Εκεί έμαθα να κρατάω το στόμα μου κλειστό".

Εγώ μέσα μου ευχήθηκα να κράταγε και τώρα για λίγο το στόμα του κλειστό, να μπορούσα ν' ακούσω κανένα δίσκο στο τζουκ μποξ. Ήξερα ότι από την εποχή του Περλ Χάρμπορ δεν ανήκε πια σε κανένα συνδικάτο. Με μια απότομη κίνηση, σαν να φοβήθηκε ότι τον είχα βαρεθεί, άδειασε τη μπύρα του στο πάτωμα, έχωσε το χείλος του ποτηριού στην τσέπη του μπουφάν του, το κράτησε σφιχτά με το χέρι του απ' έξω και το κοπάνησε στην άκρη του τραπεζιού. Το 'βγαλε έξω σπασμένο, πέταξε τα κομμάτια στο πάτωμα και μου 'δειξε το αιχμηρό κάτω μέρος του ποτηριού.

"Κανείς δεν πρόκειται να σ' αγγίξει, αν κρατάς αυτό εδώ στο χέρι", με διαβεβαίωσε, σαν να μας απειλούσε κανείς μέσα από τον τοίχο δίπλα μας. "Ακόμα κι αν ο άλλος έχει μπιστόλι, άμα κρατάς σπασμένο ποτήρι στο χέρι δεν πλησιάζεσαι. Πας κοντά στον άλλο και τον ρωτάς άγρια αν θέλει ξύρισμα στα φρύδια". Κουνούσε το σπασμένο ποτήρι κυκλικά στον αέρα και υποστήριζε ότι ο αντίπαλος θα ξανάχωνε σβέλτα το όπλο στην τσέπη.

Δεν είχε πια το πάθος που είχε παλιότερα. Με κουρασμένες κινήσεις ακούμπησε το σπασμένο ποτήρι στην άκρη του τραπεζιού και είπε σαν να ζήτηγε συγνώμη: "Ένας φουκαράς είμαι κι εγώ, προσπαθώ όπως μπορώ να τα φέρω βόλτα. Ίσως να μην είχα και τη σωστή παιδεία".

"Ίσως να φταίει για όλα ο πόλεμος Ντένυ. Όσοι πήγανε, λίγο πολύ κάτι πάθανε, αφού τα ξέρεις κι εσύ". Προσπάθησα να γυρίσω με τρόπο την κουβέντα από την Ισπανία.

"Α, γι' αυτόν τον πόλεμο λες", είπε εκείνος. "Μεγαλύτερος θα 'τανε σίγουρα. Αλλά στο δικό μας τον πόλεμο τα πράγματα ήταν πολύ πιο σκληρά". Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος ήταν για κείνον πάντα των "αλλωνών", ενώ ο εμφύλιος στην Ισπανία ήταν ο "δικός μας". "Στων αλλωνών ένας στους δέκα βρέθηκε μέσα σε αληθινά πυρά" συμπλήρωσε. "Ενώ σ' εμάς οι μάχες γίνονταν σώμα με σώμα".

Έπρεπε να παραδεχτώ ότι είχε δυνατό επιχείρημα.

"Στη Σιέρα Λα Βαλς", άρχισε πάλι, "μου επιτεθήκανε δυο απ' αυτούς. Δεν είχε ακόμη ξημερώσει, είχε και καταχνιά, ο ένας ήρθε από μπρος μου κι ο άλλος από πίσω, μόλις

είχα επιστρέψει από το νυχτερινό περίπολο, πρόλαβα και κάρφωσα σ' αυτόν που ερχόταν από μπροστά την ξιφολόγχη μες στην κοιλιά και την ξανάβγαλα, την ίδια στιγμή ο άλλος πίσω μου μού έχωσε την ξιφολόγχη στον ώμο. Ούτε που το ένιωσα, το είδα μόνο, γυρνάω σαν αστραπή και τον κοπανάω με τον υποκόπανο. Ο ένας σκοτωμένος, ο άλλος αναίσθητος απ' το χτύπημα. Τον αναίσθητο τον αποτελείωσα εκεί που έπεσε, η ξιφολόγχη του είχε μείνει όλη την ώρα καρφωμένη στον ώμο μου".

Βαριεστημένος, σηκώθηκα κι έριξα στο τζουκ μποξ πέντε σεντς, δυνάμωσα τον ήχο, ξαναγύρισα και κάθισα για λίγο στο τραπέζι μέχρι τη μέση του τραγουδιού. Ήταν ένα κομμάτι του Τόμυ Ντόρσεϊ: "As Long as You Live You'll be Dead if You Die". Μετά πήγα στη γωνιά του μαγαζιού που παιζότανε μπαρμπούτι και πόνταρα εικοσπέντε σεντς στο παιχνίδι. Πήρα τα ζάρια στο χέρι μου και τα έπαιξα καλά καλά. Στην τελευταία ζαριά χρειαζόμουν ένα έξι, αντί γι' αυτό μου ήρθε ένα διπλό και το πέντε, τον είδα με την άκρη του ματιού που ερχότανε κουτσαίνοντας προς το μέρος μου. Ποντάρησα εικοσπέντε σεντς και του έδωσα τα ζάρια. Δεν τα πήρε φυσικά, Ήθελε μόνο να κοιτάζει. Μήπως έκανε κι άλλη δουλειά τα τελευταία δέκα χρόνια; Μόνο κοίταζε. Τα ζάρια τον ενδιέφεραν τόσο όσο κι η μπύρα. Ή οι γυναίκες ή ο χορός ή το πρώτο μεγάλο ματς της χρονιάς στο γήπεδο του Κόμισκι Παρκ ή όταν ο Γούντκοκς Τσείζεν αγωνιζόταν ενάντια στον Λιούις καθώς και όλα τα άλλα αμερικάνικα προϊόντα που του είχανε μάθει και για τα οποία θα έπρεπε να ζει.

Στα δεκαοχτώ του είχε δουλέψει στα βαπόρια, στη Νικαράγουα είχε πάρει μέρος για ένα απόγευμα στο κυνήγι του Σαντίνο και τώρα ετοιμαζότανε να μου πει πάλι κάποια ιστορία απ' τη Σιέρα Λα Βαλς. Φυσικά και δεν ζήτηγε πολλά, εγώ όμως συνέχισα το παιχνίδι μου και προσπάθησα να τον φανταστώ στα σαράντα του. Τότε θα είχε μόνο ένα ποδάρι αν βέβαια ζούσε ακόμη. Κατά κάποιο τρόπο ούτε τώρα, που ήταν τριανταπέντε χρονών, πατούσε πάνω απ' το χώμα. Κανονικά, μέτραγε κι αυτός στους σκοτωμένους της Σιέρα Λα Βαλς. Που μίλαγε για λίγο καιρό ακόμη. Και θα έδινε αναφορά σε κάθε έναν που θα τον άκουγε, για το τι έγινε, εκείνο το χαμένο στην καταχνιά πρωινό πάνω στη "Φουσκάλα". Και μετά:

Αυλαία. Από δω πάνε οι άλλοι.

"Στο Φουέντε ντε Έμπρο ..." άρχισε πάλι.

"Το Φουέντε ντε Έμπρο καλύτερα να το ξεχάσεις", τον συμβούλεψα εγώ χωρίς περιστροφές. "Μιλάς για πράγματα που έγιναν εδώ και εκατό χρόνια".

Για μια στιγμή με κοίταξε σαν να προσπαθούσε να καταλάβει τι είπα. Έκανε τέτοια προσπάθεια που δάγκωσε το κάτω χέιλος, Κάποτε έδειξε ότι κατάλαβε.

"Μα όχι", αντέτεινε λίγο χαμένος στις σκέψεις του, "δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε. Είναι σαν και χτες".

Αργά, κρατώντας τα πέντε σεντς στο χέρι του, πήγε στο τζουκ μποξ που έπαιζε για μια ακόμη φορά τον δίσκο του Ντόρσεϊ: "As Long as You Live You'll be Dead if you Die", ακούμπησε πάνω στο μηχάνημα και τεντώθηκε σαν να ξεκουραζότανε. Όταν ο δίσκος τελείωσε γύρισε αργά και με ρώτησε: "Είπα σαν και χτες, ε;"

Κούνησε το κεφάλι του σαν κάποιος που είχε θυμηθεί ένα όνειρο που το είχε καταπιεί η νύχτα.

"Τελικά δεν είναι σαν και χτες ... "

"Αλλά πώς είναι τότε Ντένυ;"

"Είναι πιο πολύ ... σαν αύριο".

Έτσι δεν το 'χα στα σίγουρα σκεφτεί.

Τζακ Μίσλιν

Ένας από τους τελευταίους ποιητές του δρόμου που διαβάζει τα ποιήματά του στα πεζοδρόμια και στα πάρκα, στις φυλακές και στα σχολεία ο **Τζακ Μίσλιν** γεννήθηκε το 1929 στο Μπρονξ της Νέας Υόρκης. "Οι πρόγονοί μου ήταν ρωσορουμάνοι εβραίοι και τσιγγάνοι. Στο Μπρονξ κάπως τα κατάφερα και τελείωσα το δημοτικό. Από τότε ζω στο δρόμο, με κάποια διαλείμματα που πέρασα σε αναμορφωτήρια και φυλακές. Γύρισα όλη τη βόρεια και κεντρική Αμερική, την Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή, δουλεψα σ' ένα κιμπούτζ στο Ισραήλ και σαν φωτογράφος του δρόμου στις Η.Π.Α., εργάτης γης, ζωγράφος πεζοδρομίων, ηθοποιός θεάτρου, εργάτης σε εργοστάσια, τραγουδιστής και ποιητής του δρόμου κ.α. Το 1954 άρχισα να γράφω τζαζ ποίηση και συχνά έβγαίνα στη σκηνή σ' ένα μαγαζί στην Νέα Υόρκη μαζί με τον Τσάρλι Μίνγκους και το συγκρότημά του. Η πρώτη μου ποιητική συλλογή *River of the Red Wine*, εκδόθηκε το 1958 στη Νέα Υόρκη, με πρόλογο του Τζακ Κέρουακ. Οι επόμενες συλλογές κι ένας τόμος με διηγήματα εκδόθηκαν το 1965. Ακολούθησε ένα διάλειμμα 10 χρόνων. Τα τελευταία χρόνια κάποιοι καλοί μου φίλοι στο Σαν Φραντζίσκο τύπωσαν μερικά βιβλία μου με ποιήματα".

ΤΖΕΡΑΛΝΤΙΝ

Η Τζεραλντίν είχε τα μεγαλύτερα βυζιά

σ' ολόκληρη την πόλη

Όταν την καβάλησε ο πρώτος

ήταν δεκατριώ

Η Τζεραλντί ν χαιρόταν το γαμήσι

Η Τζεραλντίν είχε μια μουνάρα, να!

Και γαμιόταν παντού

Στα σινεμά

Μέσα σε θημωνιές και στάβλους

Στης θειας της το σπίτι

ξαπλωτή στο πάτωμα

Στα όρθια σε κάποιο ντουβάρι
Στο τελευταίο κάθισμα των λεωφορείων
Και στις καρότσες των φορτηγών
Ένας κυκλώνας απ' το Τέξας που
σκανδάλιζε όλο τον κόσμο
Και κάποια στιγμή μπούχτισε
Ν' ανοίγει τα πόδια τζάμπα
Σηκώθηκε και πήγε στο Σικάγο
Και κει θάφτηκε για πέντε χρόνια
Σ' ένα άθλιο ξενοδοχείο
στα βορινά της πόλης
Στα εικοστέσσερά της
τεζάρησε στο δρόμο
Η Τζεραλντίν χαιρόταν το γαμήσι
Η Τζεραλντίν είχε τα πιο μεγάλα βυζιά
στην πόλη όλη
Η Τζεραλντίν

Η ANNI Η ΧΟΝΤΡΗ

Η Άννι είχε ένα πλαδαρό κώλο
και δυο χοντρά μπούτια
Η Άννι ήταν πάνω από ένα κι ογδόντα
Η Άννι ήταν μια μοναχική κοπέλα
Η Άννι πίστευε πως είναι άσκημη
Η Άννι τις νύχτες ονειρευόταν τους άντρες
Η Άννι ήθελε να την αγαπήσει κάποιος
Η Άννι ζύγιζε ενενήντα κιλά
Η Άννι δούλευε γκαρσόνα σ' ένα
εστιατόριο στον αυτοκινητόδρομο
Η Άννι πρωτογαμήθηκε μ' έναν
καβλιάρη φορτηγατζή

Η Άννι στέναξε, κλαψούρισε κι ένιωσε ευτυχής
που στα 26 της δεν ήταν πια παρθένα
Οι φορτηγατζήδες δεν μασούσαν τα λόγια τους
Άννι, της λέγανε, στα σίγουρα έχεις
μια μουνάρα, να!
Η Άννι ήθελε πολύ να ζήσει μ' έναν άντρα
κατέβαινε στο δρόμο και
κούναγε τον κώλο
Όλα πάνω της κουνιόντουσαν, μέχρι
κι οι χοντρογάμπες της
Η Άννι ήταν ένα μοναξιάρικο κορίτσι κι
ήθελε έναν άντρα να μοιραστεί τη ζωή μαζί του
Ήθελε έναν άντρα που να την αγαπάει
έτσι όπως ήταν
Η Άννι κατέβαινε στο δρόμο και
κούναγε τον κώλο
Ο ήλιος έκαιγε ψηλά, αδιάφορος
για κείνην εκεί κάτω
Η Άννι ήταν ένα μοναχικό κορίτσι
Η Άννι είχε ένα πλαδαρό κώλο και
δυο χοντρά μπούτια
Η Άννι ήταν ένα μοναχικό κορίτσι που
γύρευε τον άντρα της ζωής της

Νάιλα Νόρθσαν

Η Νάιλα Νόρθσαν είναι ινδιάννα της φυλής των Shoshone-Paiute της Νεβάδας. Σήμερα η 35χρονη ποιήτρια ζει με τον ποιητή Κερκ Ρόμπερτσον σε ινδιάνικο καταυλισμό. Οι δυο τους εργάζονται στον αυτοδιαχειριζόμενο οικισμό και εκδίδουν μαζί την εφημερίδα Scree. Έχει γράψει το βιβλίο "DIET PEPSI & NACHO CHEESE".

ΠΩΣ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ Ο ΞΑΔΕΡΦΟΣ ΜΟΥ

Η γκόμενά του το έκανε,
πίνανε μαζί βερμούτ
που τ' αγόρασαν
έξω απ' τον καταυλισμό
είχανε έρθει
με το παλιό φορτηγάκι του
και στο γυρισμό
είπανε να κόψουν δρόμο
από μια έρημη μεριά μέσα απ' τα χωράφια
κάποια στιγμή
τσακώθηκε με την
καλή του, του' ρθε
κατούρημα, σταμάτησε και
κατέβηκε
εκείνη κάθισε στο
τιμόνι, βάζει την
όπισθεν, μετά χώνει την πρώτη
πατάει γκάζι και πέφτει με φόρα

πάνω του
ξανά όπισθεν και πάλι γκάζι
δώστου, ξανά και πάλι,
την άλλη μέρα
η ινδιάνικη αστυνομία
τον μάζεψε με το φαράσι
σ' ένα τσουβάλι,
έτσι λοιπόν τα τίναξε
ο ξάδερφός μου.

Τσαρλς Μπουκόφσκι

Ο **Τσαρλς Μπουκόφσκι** υπήρξε για χρόνια ο λυρικός και αφηγηματικός τροβαδούρος του λογοτεχνικού περιθωρίου. Επιθετικός και συχνά μ' ένα παραμυθένιο ρεαλισμό, αισχρός, βωμολόχος και ασυνήθιστα πνευματώδης, περιγράφει την άλλη πλευρά του Αμερικάνικου Όνειρου, αυτήν που οδηγεί στον Αμερικάνικο Εφιάλτη. Ο **Τσαρλς Μπουκόφσκι** ήρθε στον κόσμο στα 1920, στο Άντερναχ της Γερμανίας, από Πολωνογερμανούς γονείς. Όταν έγινε δυο χρονών οι γονείς του μετανάστευσαν στις Ην. Πολιτείες. Εζησε σκληρά παιδικά χρόνια. Μέλος σε συμμορίες νεαρών, αναμορφωτήριο, φυλακή, απόπειρες αυτοκτονίας. Βιβλία: *Flower, Fist and Bestia Wail* (1961), *Longshot Poems for Broke Players* (1962), *It Catches My Heart in Its Hands* (1963), *Crucifix in a Deathhand* (1965), *Cold Dogs in the Courtyard* (1965), *All the Assholes in the World and Mine* (πρόκειται για την περιγραφή μιας εγχείρισης αιμορροΐδων) (1966), *Poems Written Before Jumping Out of an 8 Story Window* (1968), *At Terror Street and Agony Way* (1968), *The Notes of a Dirty Old Man* (1969) κ.α.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής συνοδευόμενος από τρεις άντρες της μυστικής υπηρεσίας, προχώρησε στη λιμουζίνα του, μπήκε μέσα και κάθισε στη συνηθισμένη θέση του στο πίσω μέρος.

Ήταν ένα μελαγχολικό και γεμάτο ομίχλη πρωινό. Κανείς από τους άντρες δεν μίλησε. Το αμάξι ξεκίνησε. Μοναδικός ήχος που ακουγότανε ήταν τα λάστιχα του αυτοκινήτου πάνω στη βρεγμένη από τη βροχή της περασμένης νύχτας άσφαλτο. Η σιωπή ήταν ασυνήθιστη. Πιο ασυνήθιστη από άλλες φορές. Μετά από ένα διάστημα ο Πρόεδρος ξερόβηξε για να μιλήσει:

"Για πείτε μου κάτι, αυτός εδώ δεν είναι ο δρόμος που πάει στο αεροδρόμιο..."

Οι πράκτορες δεν του έδωσαν καμιά απάντηση. Στο πρόγραμμα του Προέδρου υπήρχε μια σύντομη διακοπή για ξεκούραση. Δυο εβδομάδες στο κτήμα του στο Κη Μπισκαϊν. Το ιδιωτικό του αεροπλάνο τον περίμενε στο αεροδρόμιο.

Η βροχή ξανάρχισε σιγανά. Όλα έδειχναν ότι σύντομα θα γινόταν μπόρα. Ο Πρόεδρος και οι συνοδοί του ήταν ντυμένοι με χοντρά παλτά και φόραγαν όλοι καπέλα, οι χοντρές κοψιές τους έκαναν το εσωτερικό της λιμουζίνας να φαντάζει

μικροσκοπικό. Έξω είχε σηκωθεί δυνατός αέρας.

"Σωφέρι", είπε ο Πρόεδρος, "νομίζω ότι έχετε κάνει λάθος στο δρόμο".

Ο οδηγός δεν φάνηκε να άκουσε. Οι υπόλοιποι συνέχισαν να κοιτάζουν κατευθείαν μπροστά τους.

"Για ακούστε εδώ", είπε ο Πρόεδρος, "ίσως θα μπορούσε κάποιος από σας να πει σ' αυτόν τον άνθρωπο πώς πρέπει να πάει στο αεροδρόμιο ...!"

"Δεν πάμε στο αεροδρόμιο", είπε ο πράκτορας που καθότανε στ' αριστερά του Προέδρου.

"Πώς; Δεν πάμε στο αεροδρόμιο;" ρώτησε ο Πρόεδρος.

Ο πράκτορας σώπαινε. Η βροχή δυνάμωσε. Ο οδηγός έβαλε σε λειτουργία τους υαλοκαθαριστήρες.

"Για πείτε μου λοιπόν, τι σημαίνουν όλ' αυτά;" ρώτησε ο Πρόεδρος. "Τι τρέχει εδώ πέρα;"

"Βρέχει συνέχεια εδώ και βδομάδες", είπε ο πράκτορας που καθότανε δίπλα στον οδηγό. "Σκέτο ψυχοπλάκωμα. Χαίρομαι πραγματικά που πάμε επιτέλους στον ήλιο".

"Το ίδιο κι εγώ", είπε από μπροστά ο οδηγός.

"Κάτι δεν πάει καλά εδώ πέρα", είπε ο Πρόεδρος. "Απαιτώ να μου εξηγήσετε αμέσως ...!"

"Τέρμα πια με τις απαιτήσεις", είπε ο πράκτορας που καθότανε δεξιά από τον Πρόεδρο.

"Μήπως θέλετε να πείτε ότι...!!!"

"Ακριβώς αυτό", είπε ο πράκτορας.

"Δεν πιστεύω να πρόκειται για απόπειρα!!;"

"Μπα. Τέτοια πράγματα δεν είναι πια της μόδας".

"Τότε τι σημαίνουν όλα ..."

"Σας παρακαλώ! Έχουμε κι εμείς τις εντολές μας. Δεν μας επιτρέπεται να μιλάμε γι' αυτό".

Συνεχίσανε για ώρες. Έβρεχε χωρίς διακοπή. Κανένας δεν μιλούσε.

"Μάλιστα", είπε τελικά ο πράκτορας που καθότανε στ' αριστερά του Προέδρου, "τώρα πάρε τη στροφή εκεί κάτω και μετά συνεχίζουμε ευθεία".

"Κανείς δεν μας ακολούθησε. Η βροχή μας ήρθε λουκούμι".

Η λιμουζίνα πήρε τη στροφή και μπήκε σ' ένα χωματόδρομο. Το χώμα ήταν μουσκεμένο και μαλακό και πότε πότε οι ρόδες γύριζαν τρελά και γλίστραγαν. Ένας άντρας με κίτρινο αδιάβροχο τους περίμενε. Στο χέρι κρατούσε ένα φακό και τους έδειχνε το δρόμο που οδηγούσε σ' ένα ανοιχτό γκαράζ.

Μισοκρυμμένο πίσω από πυκνά δέντρα ήταν ένα εγκαταλειμμένο αγρόκτημα. Οι

πράκτορες κατέβηκαν από τ' αυτοκίνητο.

"Κατεβήτε κάτω", είπε ο ένας απ' αυτούς στον Πρόεδρο. Ο Πρόεδρος ακολούθησε την εντολή. Οι πράκτορες τον βάλανε στη μέση, παρόλο που εκτός από τον άνθρωπο με το φακό και το κίτρινο αδιάβροχο δεν φαινότανε ψυχή για πολλά χιλιόμετρα γύρω.

"Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν τελειώνουμε μια κι έξω", είπε ο άνθρωπος με το κίτρινο αδιάβροχο. "Για τον αρχηγό πρέπει να' ναι πολύ επικίνδυνο".

"Έτσι το θέλησε", είπε ένας από τους πράκτορες. "Ξέρεις τώρα πώς σκέφτεται. Έχει εμπιστοσύνη στην έκτη αίσθησή του. Κι έχει δίκιο".

"Απαίσιο κρούο σήμερα. Έχετε λίγη ώρα να πιείτε ένα καφεδάκι. Το έχω έτοιμο".

"Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου. Ο δρόμος ήτανε κουραστικός. Με το άλλο αμάξι ελπίζω να' ναι όλα εντάξει".

"Ε, βέβαια. Το ελέγξαμε δυο και τρεις φορές. Για να ακριβολογούμε είμαστε δέκα λεπτά μπροστά απ' το πρόγραμμα. Γι' αυτό σας πρότεινα το καφεδάκι. Ξέρετε καλά άλλωστε πως εκείνος παίρνει σοβαρά υπόψη του την τήρηση της ακρίβειας σε όλα".

"Άκου λέει, μπρος, πάμε μέσα".

Βάλανε τον Πρόεδρο στη μέση και πήγανε στο σπίτι.

"Εσείς καθίστε εκεί πέρα", είπε ένας απ' αυτούς στον Πρόεδρο.

"Ωραία μυρίζει ο καφές", είπε αυτός με το αδιάβροχο, "τον αλέθω μόνος".

Γύρισε γύρω από το τραπέζι κι έβαλε σ' όλα τα φλιτζάνια καφέ.

Μετά γέμισε κι ένα για τον εαυτό του και κάθισε. Έβγαλε την κουκούλα του και την πέταξε κοντά στη σόμπα. Το αδιάβροχο δεν το έβγαλε.

"Ααχ, κάνει καλό", είπε ο ένας απ' τους πράκτορες.

"Γάλα και ζάχαρη;" ρώτησε κάποιος τον Πρόεδρο.

"Ναι, ευχαριστώ"

Στο παλιό αυτοκίνητο ήταν πολύ στενόχωρα αλλά κατάφεραν να χωρέσουν όλοι. Δύο κάθισαν στο πίσω μέρος κι είχαν τον Πρόεδρο πάλι ανάμεσά τους. Το αμάξι προχώρησε στο λασπωμένο δρόμο γλιστρώντας τότε από δω τότε από κει κι έφτασε τελικά στην άσφαλτο. Κι αυτή τη φορά πηγαίνανε χωρίς να μιλάει κανείς. Ένας πράκτορας άναψε τσιγάρο.

"Στο διάολο, δεν μπορώ να το κόψω με τίποτα!"

"Ε, βέβαια, πολύ δύσκολα το ξεσυνηθίζεις. Δε βαριέσαι".

"Μπα, δεν στενοχωριέμαι, αλλά, να, τα βάζω με τον εαυτό μου".

"Ξέχνα το καλύτερα. Σήμερα είναι μια μεγάλη μέρα για την ιστορία".

"Μα το Θεό, να!!!" είπε αυτός με το τσιγάρο και μετά τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά ευχαριστημένος.

Παρκάρανε το αυτοκίνητο μπροστά σε μια παλιά πανσιόν. Η βροχή συνεχιζόταν. Μείνανε για λίγο στ' αμάξι αμίλητοι.

"Άντε λοιπόν", είπε ο πράκτορας που καθότανε δίπλα στον οδηγό. "Μπορείτε να τον πάρετε τώρα. Όλα είναι εντάξει. Δεν φαίνεται ψυχή πουθενά".

Στριμωγμένοι γύρω απ' τον Πρόεδρο διασχίσανε την είσοδο κι άρχισαν ν' ανεβαίνουν τις σκάλες. Στο τρίτο πάτωμα μπροστά στην πόρτα με το νούμερο 306 στάθηκαν κι ο ένας χτύπησε συνθηματικά.

Η πόρτα άνοιξε κι οι άντρες σπρώξανε γρήγορα γρήγορα τον Πρόεδρο μέσα. Η πόρτα έκλεισε και κλειδώθηκε πίσω τους. Μέσα περίμεναν τρεις άντρες. Οι δυο ήταν πενηντάρηδες. Ο τρίτος καθόταν σε μια κουניστή πολυθρόνα. Φόραγε ένα παλιό πουκάμισο της δουλειάς, παντελόνι τριμμένο που του ερχόταν μεγάλο καθώς και φτηνιάρικα τελείως φθαρμένα παπούτσια που σίγουρα δεν είχαν δει βερνίκι για πολύ καιρό. Είχε πια περάσει τα ογδόντα. Χαμογέλαγε ... και τα μάτια ήταν ολόδια, το ίδιο κι η μύτη, το σαγόνι, το μέτωπο ... το πρόσωπό του δεν είχε αλλάξει πολύ.

"Καλώς τον κύριο Πρόεδρο. Ξέρετε, περίμενα πάρα πολύ καιρό - την Ιστορία, την Επιστήμη και Σας. Σήμερα συναντιώνται όλα αυτά μαζί, ακριβώς έτσι όπως είχαν προγραμματιστεί!!!"

Ο Πρόεδρος κοίταξε καλά το γέρο που καθόταν στην κουניστή πολυθρόνα. "Μεγαλοδύναμε!... Εσείς είστε ... "

"Αχά, με αναγνωρίσατε λοιπόν! Μερικοί από τους συμπατριώτες σας αναφερόντουσαν συχνά στην ομοιότητά μας χαριτολογώντας. Φυσικά ήταν πολύ ηλίθιοι για να μπορέσουν ποτέ να σκεφτούν ότι εγώ ... "

"Όμως τότε είχαν διαπιστώσει ότι ήσασταν ... "

"Φυσικά και το διαπίστωσαν. Καγκελαρία, 30 Απριλίου 1945. Φυσικά, έτσι το θελήσαμε. Υπήρξα πολύ υπομονετικός. Η επιστήμη ήταν πάντα στο πλευρό μας, παρόλα αυτά όμως έπρεπε να βάλω ξανά ένα χεράκι στην Ιστορία ... χρειαζόμασταν το σωστό άνθρωπο. Κι εσείς είσαστε αυτός που έπρεπε. Όλοι οι άλλοι δεν ήταν κατάλληλοι- πολύ απομακρυσμένοι από τη δική μου πολιτική φιλοσοφία ... ενώ εσείς ανταποκρίνεστε με το παραπάνω στις δικές μου ιδέες. Χρησιμοποιώντας εσάς θα είναι για μένα πιο εύκολα τα πράγματα. Πάντως, όπως σας έλεγα, έπρεπε κι εγώ να βοηθάω τη μεγάλη ρόδα της Ιστορίας να γυρίζει κατά πώς ήθελα ... βλέπετε η πολύ μεγάλη ηλικία μου ... καταλαβαίνετε τι εννοώ ... "

"Θέλετε να πείτε μήπως ... "

"Μάλιστα. Εγώ κανόνισα να παραμεριστεί ο Πρόεδρος σας Κέννεντυ. Και μετά έκανα το ίδιο με τον αδελφό του".

"Και γιατί αυτός ο δεύτερος φόνος ... ;"

"Γιατί οι πληροφορίες μας έλεγαν ότι ο αδελφός θα κέρδιζε τις προεδρικές εκλογές".

"Μα, τέλος πάντων, τι σκοπεύετε να κάνετε μαζί μου; Ήδη με βεβαίωσαν ότι δεν

πρόκειται να με σκοτώσετε ... "

"Μου επιτρέπετε να σας παρουσιάσω τους δυο καθηγητές της ιατρικής; Ο δόκτωρ Γκραφ ... ο δόκτωρ Φέλκερ".

Οι δυο κύριοι υποκλίθηκαν. Ο Πρόεδρος χαμογέλασε βεβιασμένα. "Τι πρόκειται να μου κάνετε;" ρώτησε τότε.

"Μην αδημονείτε. Πρέπει πρώτα να κάνω μια συζήτηση με τους κυρίους. Καρλ, τι γίνεται με το σωσία, πήγαν όλα καλά;"

"Μάλιστα, περίφημα. Τηλεφωνήσαμε από το αγρόκτημα. Ο σωσίας έφτασε την προκαθορισμένη ώρα στο αεροδρόμιο και τότε ανακοινώθηκε ότι η πτήση ματαιώνεται για αύριο λόγω των καιρικών συνθηκών. Αντί γι' αυτό θα έκανε μια μικρή βόλτα με τ' αυτοκίνητο... Είχε δηλώσει ότι του αρέσει πολύ να κάνει βόλτες στη βροχή".

"Κι έπειτα;" ρώτησε ο γηραλέος.

"Ο σωσίας είναι νεκρός".

"Ωραία. Στρωνόμαστε στη δουλειά, λοιπόν. Σήμερα είναι μια αποφασιστική μέρα ... για την Επιστήμη και για την Ιστορία ... "

Οι πράκτορες οδήγησαν τον Πρόεδρο σ' ένα από τα δύο χειρουργικά τραπέζια που υπήρχαν στο δωμάτιο. Τον διέταξαν να βγάλει τα ρούχα του και να ξαπλώσει. Το γεροντάκι ξάπλωσε στο άλλο τραπέζι. Ο δόκτωρ Γκραφ και ο δόκτωρ Φέλκερ φόρεσαν τις ιατρικές μπλούζες και τις αποστειρωμένες μάσκες ...

Ο νέος άντρας σηκώθηκε σβέλτα από το χειρουργικό τραπέζι. Φόρεσε τα ρούχα του Προέδρου και μετά κατευθύνθηκε σ' ένα μεγάλο καθρέφτη του τοίχου. Έμεινε να κοιτάζεται για πέντε ολόκληρα λεπτά. Γύρισε και είπε:

"Είναι πραγματικό θαύμα! Ούτε καν φαίνονται οι ουλές της εγχείρησης! Κύριοι, σας συγχαίρω! Πώς τα καταφέρατε;"

"Μάιν Φύρερ", είπε ο ένας από τους δυο γιατρούς, "έχουμε μάθει αρκετά από τότε που ... "

"Στοπ! Από δω και στο εξής να έχετε υπόψη σας ότι δεν θα με αποκαλείτε πια έτσι!... Μέχρι να έρθει η ώρα ... Μέχρι να σας πω εγώ!... Κι ως τότε δεν θα ξαναπούμε λέξη στα γερμανικά!... Τώρα είμαι Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής! ... "

"Γιες, Μίστερ Πρέζιντεντ!"

Ο Πρόεδρος σήκωσε το χέρι του και ψηλάφισε το πάνω χείλος του.

"Καλώς, θα πρέπει να ομολογήσω όμως ότι το μουστάκι θα μου λείψει... "

Οι δυο κύριοι χαμογέλασαν.

Τότε εκείνος ρώτησε: "Και ο γέρος τι θ' απογίνει; Πότε θα συνέλθει;"

"Είναι ακόμη βαθιά ναρκωμένος", είπε ο δόκτωρ Γκραφ. "Θα συνέλθει σε 24 ώρες. Κάθε ίχνος εγχείρησης έχει εξαφανιστεί. Εμείς μπορούμε να φύγουμε. Μόνο ... να,

επιμένω ότι θα έπρεπε αυτόν τον άνθρωπο... "

"Κι εγώ σας λέω ότι δεν μπορεί πια να μας βλάψει. Όχι! Και επιπλέον πρέπει να υποφέρει! Έτσι όπως υπέφερα κι εγώ!"

Προχώρησε στο κρεβάτι και κοίταξε τον άνθρωπο που ήταν ξαπλωμένος. Ένας ασπρομάλλης γέρος πάνω από τα ογδόντα ...

"Αύριο θα είμαι στο σπίτι του. Αναρωτιέμαι πώς θα το πάρει η γυναίκα του. Θέλω να πω, αν θα τα καταφέρω να εκπληρώσω τα συζυγικά μου καθήκοντα", είπε μ' ένα πικρό χαμογελάκι.

"Είμαι βέβαιος, Μάιν Φύρερ ... ωχ, παρντόν! Είμαι βέβαιος, Μίστερ Πρέζιντεντ, ότι θα είστε για κείνην μια ευχάριστη έκπληξη!"

"Άντε λοιπόν, να πηγαίνουμε. Πρώτα θα φύγουν οι κύριοι δόκτορες. Οι υπόλοιποι έπειτα. Ο καθένας μόνος του. Θ' αλλάξουμε αυτοκίνητα ακριβώς όπως έχουμε συνεννοηθεί. Επιτέλους, ύστερα από τόσο αγώνα έρχεται η επιβράβευση, η πρώτη μου ήσυχη νύχτα στο Λευκό Οίκο ... "

Το ασπρομάλλικο γεροντάκι ξύπνησε. Ήταν ολομόναχος στο δωμάτιο. Η απόδραση ήταν λοιπόν εφικτή. Σηκώθηκε από το κρεβάτι για να ψάξει τα ρούχα του και να ντυθεί κι όπως πέρασε μπροστά από τον καθρέφτη του τοίχου είδε μέσα το είδωλο ενός γέρου.

"Όχι, δεν είναι δυνατόν", σκέφτηκε, "Θεέ μου, ΟΧΙ!!!"

Σήκωσε το ένα χέρι. Ο γέρος στον καθρέφτη έκανε την ίδια κίνηση. Έκανε ένα βήμα μπροστά. Ο γέρος στον καθρέφτη προχώρησε προς το μέρος του. Χαμήλωσε το βλέμμα και κοίταξε τα χέρια του ... ήταν γερασμένα και γεμάτα ρυτίδες ... αυτά δεν ήταν τα δικά του χέρια! Μα και τα πόδια του ... ούτε αυτά τα πόδια ήταν τα δικά του! Δεν ήταν το δικό του σώμα αυτό ... !"

"Θεέ μου", ψέλλισε. "ΑΧ ΘΕΕ ΜΟΥ!"

Αυτή η φωνή. Ούτε η φωνή δεν ήταν η δική του φωνή. Του είχαν αλλάξει ακόμη και τις φωνητικές χορδές. Ψηλάφισε το λαιμό του και το κεφάλι του. Πουθενά ίχνη εγχείρησης. Φόρεσε τα ρούχα που ανήκαν στο γέρο και κατέβηκε βιαστικά τα σκαλιά. Χτύπησε την πρώτη πόρτα που βρήκε μπροστά του. Μια ταμπέλα έγραφε:

"Θυρωρείο".

Η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε μια γριά γυναίκα. "Μάλιστα, κύριε Τίλσον;" του είπε.

"Ποιος κύριος Τίλσον;; ... Κυρία μου, είμαι ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών! Βρισκόμαστε σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης!"

"Ελάτε τώρα, κύριε Τίλσον! Το ξέρετε ότι δεν μ' ενοχλούν τ' αστειάκια σας, αλλά όχι κι έτσι όμως ..."

"Αφήστε τα αυτά! Πού είναι το τηλέφωνό σας;"

"Εκεί που πάντα ήτανε, αριστερά όπως μπαίνουμε ..."

Έψαξε τις τσέπες του σακακιού του. Του είχαν αφήσει μερικά ψιλά. Άνοιξε το πορτοφόλι. Είχε μέσα δεκαοχτώ δολάρια. Έριξε ένα κέρμα των δέκα σεντς στο τηλέφωνο.

"Κυρία μου, ποια είναι η διεύθυνση εδώ;"

"Ελάτε τώρα, κύριε Τίλσον, τη διεύθυνση την ξέρετε πολύ καλά. Κάθεστε εδώ και χρόνια στο σπίτι μου. Είσαστε πολύ περιεργος σήμερα, πράγματι, κύριε Τίλσον. Και με την ευκαιρία θα 'θελα να σας πω και κάτι άλλο .."

"Μάλιστα ... τι θέλετε;"

"Θα 'θελα να σας υπενθυμίσω ότι σήμερα είναι η ημέρα πληρωμής του ενοικίου!"

"Κυρία μου, θα μου πείτε επιτέλους τη διεύθυνση του σπιτιού εδώ;"

"Αφού επιμένετε, 2435, Σόρχαμ Ντράιβ ... σαν να μη το ξέρετε, καλέ! ..."

"Εμπρός", είπε στο τηλέφωνο. "Ταξί; Ναι, θα 'θελα να στείλετε ένα ταξί στη Σόρχαμ Ντράιβ, νούμερο 2435. Πρώτος όροφος. Τ' όνομά μου; Τ' όνομά μου; ... Καλώς, τ' όνομά μου είναι Τίλσον ..."

Να πάει στο Λευκό Οίκο, δεν θα είχε πια νόημα, σκέφτηκε.

Εκείνοι θα είχαν πάρει τα μέτρα τους ... Θα πάω στη μεγαλύτερη εφημερίδα, σ' αυτούς θα πάω και θα τα διηγηθώ όλα. Θα τα πω όλα στον εκδότη ... όλα όσα μου συνέβησαν.

Οι άλλοι ασθενείς κάνανε πλάκα μαζί του. "Βλέπεις αυτόν εκεί; Αυτόν εκεί που μοιάζει με κάποιο δικτάτορα, πώς τον λέγανε; ... Μόνο που είναι πιο γέρος από κείνον. Αυτός που λες, όταν τον φέρανε, πριν κανά μήνα, ισχυριζότανε ότι ήταν ο Πρόεδρος της Αμερικής. Αυτά πριν από ένα μήνα. Τώρα πια δεν το λέει τόσο συχνά. Κάθεται κει και καταβροχθίζει τη μια εφημερίδα μετά την άλλη. Δεν έχω ξαναδεί στη ζωή μου άνθρωπο τόσο μανιακό με τις εφημερίδες. Καταλαβαίνει πάντως ένα σωρό πράγματα από πολιτική. Μάλλον απ' αυτό το έπαθε. Απ' την πολιτική!"

Χτύπησε καμπανάκι για φαγητό. Σηκώθηκαν όλοι εκτός από έναν. Ένας νοσοκόμος πλησίασε: "Κύριε Τίλσον;"

Καμιά απάντηση.

"ΚΥΡΙΕ ΤΙΛΣΟΝ!"

"Α. .. ναι; ..."

"Ωρα για φαγητό, κύριε Τίλσον!"

Το ασπρομάλλικο γεροντάκι σηκώθηκε αργά κι έσυρε τα βήματά του προς την τραπεζαρία.

Νίλι Τσερκόφσκι

Ο **Νίλι Τσερκόφσκι** γεννήθηκε το 1945 στη Σάυτα Μόνικα. Αρχικά ξεκίνησε σπουδές θεολογίας για να γίνει ραβίνος, ανακατεύτηκε όμως στο κίνημα διαμαρτυρίας για τον πόλεμο του Βιετνάμ και παράτησε τη θεολογική σχολή και το καλό της. Από το 1961 μέχρι το 1965 εκδίδει το ποιητικό περιοδικό *Black Cat Review* και αργότερα με τον **Τσαρλς Μπουκόφσκι** το περιοδικό *Laugh Literary & Man The Humping Guns*. Μέχρι σήμερα έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές κι έχει γράψει τη βιογραφία του Λώρενς Φερλινγκέτι.

ΣΚΑΤΟΜΑΜΟΥΝΑ ΑΦΡΙΚΑΝΑ

Η αφρικάνα σκατομαμούνα
φάνταζε σαν υπέροχο κόσμημα
εννιά διαφορετικά χρώματα, και
με κοίταζε
και την κοίταζα
κι εγώ, κάτι αμυδρό
γεννιόταν ανάμεσα
στον άνθρωπο και
το έντομο.

Είχε άσπρες βούλες
πάνω στα κόκκινα φτερά της κι έκανε
έναν ήχο σαν
μικροσκοπικό αεροπλάνο,
σκέφτηκα:

πως ούτε Πλάτωνα διαβάζει
ούτε κάθεται ν' ασχοληθεί με μαθηματικά και
φυσική και το νόμο της βαρύτητας
τον έχει χεσμένο-
Της κοπάνησα μια με τη γροθιά μου
και την έκανα πίτα,
ούτε μα, ούτε μου,
και βρώμαγε
κι ήταν να τη βλέπεις
μια αηδία.

Τσαρλς Πλάιμελ

Ο Τσαρλς Πλάιμελ γεννήθηκε σ' ένα αγρόκτημα κοντά στο Χώλκομπ του Κάνσας. Ανάμεσα στους προγόνους του συγκαταλέγονται ένας Εγγλέζος πειρατής κι ένας μάγος από τη φυλή Τσερόκη. Παράτησε το σχολείο νωρίς και δούλεψε σαν οδηγός θεριστικής μηχανής από το Τέξας μέχρι τον Καναδά, στην κατασκευή αγωγών πετρελαίου στη Γιούμα της Αριζόνα, σαν ειδικός στις ανατινάξεις σ' ένα φράγμα στον ποταμό Κολούμπια στο Ορεγκον, σαν καβαλάρης σε ροντέο στα νοτιοδυτικά.

Κατά τη διάρκεια των σπουδών του στο κολλέγιο στην Ουϊτσίτα του Κάνσας έμαθε τη δουλειά του τυπογράφου. Το 1963 πηγαίνει στο Σαν Φραντζίσκο όπου δουλεύει σαν λιμενεργάτης και παράλληλα τυπώνει και εκδίδει πολλά περιοδικά (NOW, The Last Time, και μαζί με τον Claude Pelieu και τη Mary Beach το "86" και το Bulletin From Nothing). Μετά τις δυο πρώτες του ποιητικές συλλογές -Apocalypse Rose και Neon Poems παίρνει υποτροφία από το πανεπιστήμιο. Από το 1974 ζει στο Τσέρρν Βάλλεϋ της Νέας Υόρκης και εκδίδει τα περιοδικά Goldspring Journal και Northeast Rising Sun. Στο μικρό του εκδοτικό οίκο έχουν εκδοθεί βιβλία των Burroughs, Beach και Pelieu. Η σημαντικότερη μέχρι σήμερα ποιητική συλλογή του είναι The Trashing Of America (1975). Το μυθιστόρημά του The Last Of The Moccasins (City Lights, San Francisco 1975) έχει χαρακτηριστεί από τον Ken Kesey σαν το "On The Road" της δεκαετίας του '60.

YELLOW WIGGLE BOOGIE

Έριξα τα τελευταία σανίδια στη φωτιά
Κάθισα και μόνωσα τα παράθυρα
Και χορεύω μες στο δωμάτιο για να μπορέσω
να ζεσταθώ και ν' αρθρώσω την επόμενη
λέξη,
Εκτός των άλλων έχω και μια τρύπα

στην παντόφλα και μου μπαίνει το γαμημένο
χιονόνερο μέσα.
Την περασμένη νύχτα γλίστρησα στο σπίτι
του Πωλ Μπλέι και του 'κλεψα
ξύλα & τώρα τα κέρατα δεν λένε να πάρουνε φωτιά.
Δεν υπάρχουν πια χοτ ντογκς στο ψυγείο
Έι, για πες, σάμπως έχεις τόσο
μουνί όσο θα 'θελες;
Πω, πω, κρύο. Ο καταραμένος
χειμώνας πλησιάζει & στέλνει τις
μεγάλες λευκές αράχνες του πάνω απ' τη χώρα.
Δεν μιλάμε καλύτερα για τις
παλιές καλές εποχές που εδώ μέσα
καίγανε όλα τα φώτα, ε;
Κι αυτό το άθλιο ξύλο δεν λέει ν' ανάψει.
Θα 'χουμε κωλοχειμώνα.

ΕΞΩ ΣΤΑ ΛΙΒΑΔΙΑ

Πιο παλιά έτρεχα πάντα για να χέσω
έξω στα λιβάδια
Οι μύγες βουίζανε τριγύρω μου
Μ' ανοιχτά τα πόδια, σφιγγόμουνα
κι άφηνα να πέσει ένα κουράδι στο χορτάρι
Το άλλο πρωινό
γυάλιζε πάνω του η υγρασία της νύχτας
& αργότερα γινόταν λίπασμα
στη γη.
Εκείνα τα ζεστά μεσημέρια που σηκώνεται σκόνη
ο ήλιος ψηλά ζεματάει
σμήνη οι μύγες ένα γύρω
ψυχή δεν φαίνεται όσο φτάνει το μάτι

τότε κι εγώ πάω
έξω στα λιβάδια
και ρίχνω ένα χεσίδι.

"ΚΑΝΤΕ ΜΕ ΛΙΓΟ ΝΑ ΧΑΡΩ"

Τα κορίτσια της Νέας Υόρκης
δίνονται μόνο με δόσεις
ο Χρόνος και το Πρόγραμμα είναι
γι' αυτά το πιο σημαντικό
-κάπου κεντρικά και στη σωστή ώρα-
όλες αυτές οι ώρες που σπαταλούν
για να "αλληλοενημερωθούν"
με σημειώματα, που υποπτεύομαι ότι
αφήνουν η μια στην άλλη σε θυρίδες, σίγουρα
μ' όλ' αυτά ροκανίζουν τη μέρα τους και διαρκώς
ψάχνονται για ψιλά στα ταξί.

Το γαμήσι; βεβαίως και το συζητάνε, ιδιαίτερα
άμα κάνει λιακάδα, επίσης κανένα στα πεταχτά
αν τύχει και γίνει κάποια στάση στον αυτοκινητόδρομο,
κουβέντες ατέλειωτες για τον καιρό και για σαβούρωμα
με σάντουιτς, με παγωτά, πίτσες, χοτ ντογκς,
μπύρες, ψωμάκια πασαλειμμένα με βούτυρο και
από πάνω ένα αγγουράκι τουρσί.

Ενώ τα κορίτσια της Καλιφόρνιας
πρώτα θα ρίξουνε τα χαρτιά
με την Ταρώ τράπουλα βεβαίως,
άφησε τον εαυτό σου ΕΛΕΥΘΕΡΟ, φιλάρα,
να νιώσεις τη μεγάλη καλιφορνέζικη ελευθερία
στα παραλιακά ξενοδοχεία και στις κορμάρες
με τις γραμμώσεις

στις δίχως νόημα διαδρομές με το εναέριο τρενάκι
Έλα μαζί, να πάμε εκεί έξω στο αγρόκτημά μου
να ρίξεις και καμιά ματιά κάτω απ' τη φούστα μου,
ξέρεις, εγώ είμαι μεγάλη φίρμα.
ούτε το δαχτυλάκι μου δεν χρειάζεται
πια να κουνήσω, έξω
στο πάρκιν έχω αφήσει
τη τζάγκουαρ, και κοίτα δω, αν επιμένεις σ' αυτή
τη χυδαιότητα να παρακαλός για ένα
γαμήσι, περίμενε τουλάχιστον
να σ' ερωτευτώ κι εγώ, να σε δω
σαν ομόφυλο φίλο να πούμε κανά-δυο κουβεντούλες
για παραψυχολογία και αποκρυφισμό
και σε παρακαλώ να το 'χεις στα υπόψη
για τώρα ή μετά, δεν έχει σημασία,
θα μπορούμε στο αμάξι και θα κατέβουμε
στην παραλία, σ' ένα πάρτυ που είμαι καλεσμένη
μπορεί όμως την τελευταία στιγμή
αν μας τη δώσει να περάσουμε
για λίγο, να δούμε τον ψυχίατρό μου.

Τα κορίτσια του Κάνσας
δεν λένε ποτέ κουβέντα γι' αυτό
μα όλο εκεί το γυροφέρνουν. Όλες τους δε,
την παρθενιά τους την έχουνε χάσει
πηδώντας πάνω από φράχτες ή
πέφτοντας από τ' άλογα, και δώστου κουβέντα
για τον παλιό καλό καιρό, για
το θεό, τον κόσμο και για το σχολείο,
πηγαίνουν σινεμά, και λιώνουν τις σόλες τους
πάνω-κάτω στον κεντρικό δρόμο
τις βλέπεις στις παρελάσεις
να τεντώνουν τα στήθια τους κάτω απ' τα πουλόβερ,

κι όλοι κάνουν οτιδήποτε,
μόνο και μόνο για να μην το σκέπτονται.
Στο ντράιβ-ιν τσακίζεις με τα δάχτυλά σου
καλαμάκια κι ενώ κοιτάζεις με ξινισμένα μούτρα
μια σακούλα τηγανητές πατάτες μπροστά σου
και στο μυαλό σου στριφογυρνάει η σκέψη πώς
θα μεθύσεις πιο γρήγορα, τότε εκείνη
πέφτει απάνω σου και σε
βιάζει.